

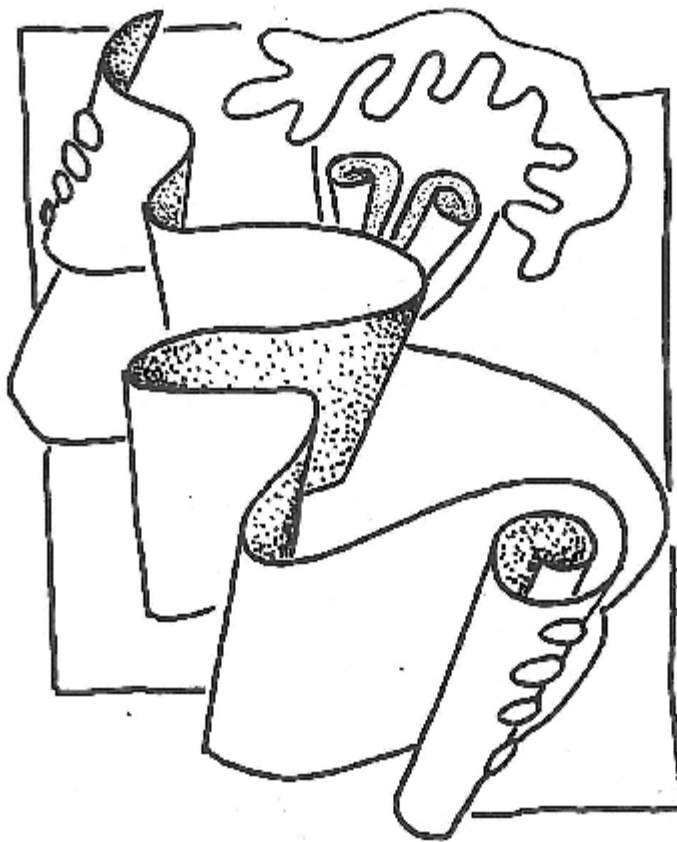
אֶתְנַכְתָּא. קוּבְמִית

מאת: עירד יבנה

אייר: אלפרד "פרדי" ברוקשטיין

אתנכתא. קומית

עירד ענה

-הוצאת קרנד 2013-

את
2013

לאמא שלימדה אותי לאהוב את השפה
ולאבא שלימד אותי לאהוב את הלימוד
ולגילי ועמיר ומיתר שלימדו אותי לאהוב את החיים
ולעירית שלימדה אותי לאהוב

כמו כן, ברצוני להודות לליאת ולאורנה ולשאול, וכמובן לגיל, אשר ללא יוזמתו
ועידודו ורעיונותיו היו דפים אלה ממשיכים לרבוץ במגרה בחוסר מעש, תלושים
ומאובקים ונעלבים עד מאוד.

צ'רד יבנה

לריטה ואריאל באהבה
ולכל בית הטכניון בהבנה

תודה לעירד ולגיל על האמון והעידוד,
ולסינגפור על הזמן והבידוד

כרדי כרוקשטיין

אלול, תשע"ב

מגדל השן והשנינה

קיצור תולדותינו בעת החדשה*

"הואיל נא להמציא דברים שאנו כפר יודעים"
מגילת "דני עקשני", תשע"ב

* הדמויות בחלק זה של הספר מבוססות על אנשים קיימים, בעיקר מהפקולטה למדעי המחשב בטכניון – מכון טכנולוגי לישראל, אך דבריהן, פועלן, והאירועים המתוארים, בדויים.

קול קורא

"בְּאַרְץ הָעוֹרִים, אוֹמְרִים, צִיקְלוֹפּ מְשׁוּל לְמִלְךָ,
הַשְּׁבִיל אֲמַנְס אֵלֶם, אָבֵל חֲכַם הוּא מִן הַהֶלֶךְ,
טוֹבָה צְפוּר אַחַת בַּיָּד מְשִׁתִּים עַל אֵילָן,
וְאִין מָה לְמַהֵר – הַחֲפִזוֹן מִן הַשֵּׁטָן."

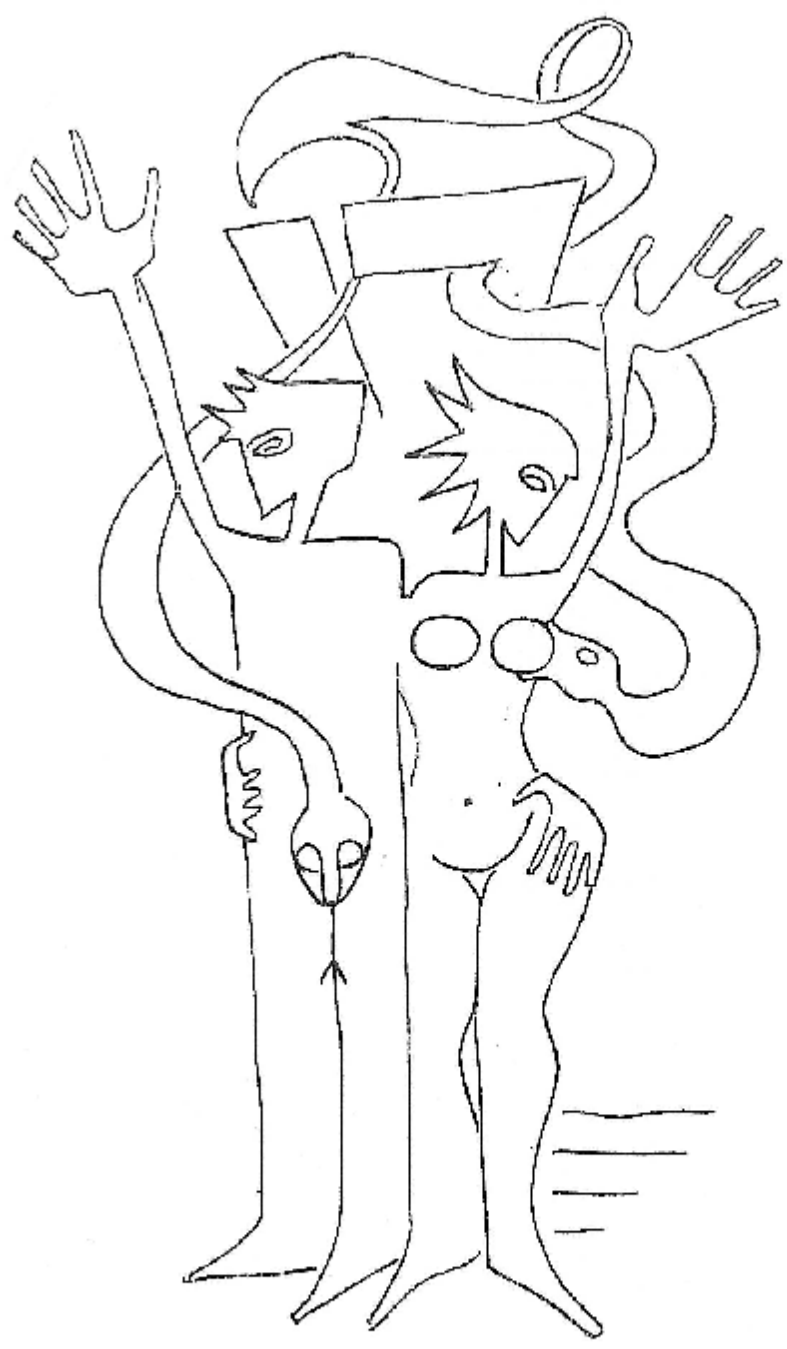
אִז אִם אַתָּה בְּרַנֵּשׁ שְׁנוֹן וְרַב-טְמַמְרָמְנֵט,
אִם אִין כְּמוֹד בְּר-דְּעָה מֵהוֹדוּ עַד טְשֶׁקֶנֶט,
מְבָרִיק, נִלְהֵב, אִינְטֵלִיגֵנֶט, מְצַלִּיחַ וְנָבוֹן,
מְזֵל-טוֹב גָּבֵר, הַתְּקַבְּלֵת, בּוֹא לְטֶכְנִיוֹן!

לְטֶכְנִיוֹן – שְׂאִין כְּמוֹתוֹ בְּכָל הַמְּדִינָה
מְשֶׁכֶן לְאֵלוֹפִי חֲכָמָה וּמְאֵלְפִי בִינָה,
אִז אִם אַתָּה גָּאוֹן שֶׁל אִמָּא – בּוֹא אֲמַר נָא כֹן,
כִּי הַטּוֹבִים בְּטֶכְנִיוֹן, וְהַטּוֹבוֹת אֵף הֵן!

וְאַתָּה – הַמִּתְעַלָּה בְּנִתּוּחִים וְאַבְחָנוֹת –
אִם אִין כְּמוֹד מְכַשְׁרֵת בְּבָנִים וּבְבָנוֹת,
עֲזִבִי אוֹתָךְ מִ"הַעֲבָרִית", דְּלִגִּי עַל "בֶּן-גּוֹרִיוֹן",
אֲמַרִי שְׁלוֹם לְ"תֵל-אָבִיב" וּבּוֹאִי לְצִפּוֹן,

לְטֶכְנִיוֹן – שְׂאִין כְּמוֹתוֹ בְּכָל הַמְּדִינָה
מְשֶׁכֶן לְאֵלוֹפּוֹת חֲכָמָה וּמְאֵלְפוֹת בִינָה,
אִז אִם מוֹחֵד צְלוּל וְחַד – חֲבָל לָךְ עַל הַזְּמַן,
כִּי הַטּוֹבוֹת בְּטֶכְנִיוֹן, וְהַטּוֹבִים עִמָּן!

וְאִם אַחַת לְפָרֵק זְמַן אַתָּה מְרַגֵּישׁ רִפְּהָ –
אִם טְעוּנָךְ הַמְּלַמֵּד אִינוּ עוֹלָה יָפָה –
הִסֵּר מוֹרָא מְלַבְבֵךְ – אֵל תִּשְׁקָעִי בְּשַׁחוּר,
מִחַר תִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ שׁוֹב, וְאִישׁ כְּבָר לֹא יִזְכָּר!

Kor

~ kor ~

ראשית שנות התשעים הייתה תקופה אופטימית בחיי האומה. הכלכלה, שידעה זמנים קשים בשנות השמונים, הראתה סימני התייצבות, הסכמי אוסלו בדיוק נחתמו, והעלייה מברית המועצות לשעבר נשאה עימה צעירים וצעירות תאבי השכלה טכנולוגית. הפקולטה למדעי המחשב בטכניון, לעומת זאת, לא הייתה במיטבה וסבלה מחילוקי דעות ומאבקי כוח פנימיים. שָׁכְנוּ אִזּוּ בַּבְּנִיין פִּיֶּשֶׁבֶד המיושן והמוזנח, בצילה של אחותנו הגדולה – הפקולטה להנדסת חשמל – עימה ניהלנו יחסי אהבה-שנאה-קנאה במשך שנים רבות.

ואז הפציעה בועת הדוט-קום. כמעט בן-לילה גאה הביקוש לאנשי תוכנה, והפיתויים שהוצעו לבעלי תואר במדעי המחשב הרקיעו שחקים. סטודנטים רבים צבאו על דלתנו, וחברי סגל חדשים גויסו למערכה. נולד צורך מיידי ביצירת סביבה אשר תכיל את הפקולטה ההולכת ומתעצמת. תחילה תוכננו שיפוץ והוספת קומות לבניין פישבד. משהתברר שלא מכך תבוא הישועה, נזנח רעיון זה לטובת הקמה של בניין חדש וחדש, מנותק לחלוטין מהפקולטה להנדסת חשמל. סיפור המעשה הוצג במסיבת פורים הפקולטית בשנת תשנ"ט תחת הכותרת "מגילת הבניין".

במשך השנים נוספו עוד ועוד אגדות והצגות ומגילות, ואלה מקובצות בחלקו הראשון של ספר זה – קיצור תולדותינו בעת החדשה. החל משנת תשס"ה ההופעות צולמו והן ניתנות לצפייה ברשת האינטרנט (חפשו "מגילות עירד יבנה").

מגלת הבנין

בְּאֶרֶץ רְחוֹקָה, שְׁטוּפֵת גְּשָׁמִים וְשֶׁמֶשׁ,
שָׁכַן שָׁכַן לוֹ עִם – חֲבִיב וְקוֹט כְּנִמְשׁ –
וְהוּא רוֹדֵף שְׁלוֹם, בְּצֵל-גִּפְנוֹ יוֹשֵׁב,
בְּיוֹם וְגַם בְּלַיִל הוֹגָה תוֹרַת-מַחְשָׁב.

וַיְהִי בְרַבּוֹת יָמַיִם, וַיִּתְּפַתַּח הָעַם,
גָּדַל וְגַם רָבָה, וְאַף צִמַּח שָׁפָם¹ ;
כָּבֵר לֹא כָל כָּדָּ צִיפְלוֹן, כָּבֵר טִיפ-טִפָּה שָׁמֹן-גּוּף,
וּבְנִינֵנוּ הִקְטָה נְהִיָּה פִתְאֵם צָפוּף!

הִחֲלוּ בְנֵי הָעַם לִבְכוֹת וּלְקַטֵּר,
שֶׁדָּשָׂא הַשְּׂכָנָה יָרַק הַרְבֵּה יוֹתֵר,
וַיֵּשׁ לָהּ גַם טִירָה, לְמִירוֹת שֶׁהִיא בְּכָלֵל
שְׁמִנָּה וְשִׁעִירָה – מִמָּשׁ מִכַּת-חֶשְׁמַל!

וַיִּקָּם אֲדָרִי אוֹן, וּבְקוֹל גָּדוֹל קָרָא :
"תוֹדָּ זֹו-ג-שְׁנִיּוֹת וְרִבַּע אֲרִיס אֶת הַתְּקָרָה!
כֵּן – רַק פְּטִישׁ כְּמוֹנֵי יָצִיל אֶת הָאֲמָה,
תוֹדָּ מִקְסִימוֹם חֲדָשִׁים אֲצַמִּיחַ עוֹד קוֹמָה!"

חֲלַף לוֹ יוֹם, חֲלַפוּ יוֹמַיִם, עֲבָרָה שָׁנָה, וְגַם שְׁנָתַיִם,
לֹא קוֹמָה, לֹא קוֹמַתַיִם, לֹא דָבַיִם וְלֹא גְרַבַיִם!

וּבַתֶּם שְׁלֹשׁ שָׁנִים נֶאֱסָפוּ שׁוֹב בְּנֵי הָעַם,
וְאוֹתוֹ פְּטִישׁ-אֲוִיר נֶעְמַד וְשׁוֹב נָאֵם :
"הוֹדְעָה לִי חֲשׁוּבָה, וְזוֹהִי לְשׁוֹנָה –
גְּמַרְתִּי אִמָּר בְּלִבִּי לְגוֹר עִם הַשְּׂכָנָה..."

"וַיֹּאמֶר אֵז עֲזָרִיאֵל בֶּז²,
מִנְהִיג רַב-מַעֲשׂ וְנוֹעֵז :
"עַל מִי וּמָה הַמְּהוּמָה?
אֲצַא נָא לְהָרִים תְּרוּמָה!"

הַכְּתִיף עֲזָרִיאֵל תִּרְמִילוֹ, נִשְׁקַ לְמִזְכִּירָה,
מִלֹּא כִּיסִּיו בְּעוֹגִיּוֹת, כִּבָּה אֶת הַמְּנוֹרָה...
חֲצָה הָרִים וְגִיאִיוֹת, חֲלַף שְׁדָה וְנִיר,
וּבְעֲרָבוֹ שֶׁל יוֹם הִגִּיעַ אֶל אֲרָמוֹן הַגְּבִיר³.

¹ מִין רְמֵז לְכוֹתֵב עֲצָמוֹ, שֶׁבְּאוֹתָהּ שָׁנָה
הַתְּנוּסָסָה מְבַרְשֶׁת עַל שְׁפָתוֹ הָעֲלִיוֹנָה
² עֲזָרִיָּה פֶז, דִּיקוֹן וְאִישׁ גְּבוּהָ בְּמִיחָד,
עֲמֻדָּתָ לְצִדוֹ – מִיָּד הַרְגִּשְׁתָּ כְּמוֹ גֶּמֶד
³ מִרְ הַנְּרִי טְאוּבָ, יְהִי זְכָרוֹ לְנִצְחָה מְבַרְדָּ,
אֲשֶׁר עַד יוֹם לְכַתּוֹ הִיָּה יָדִיד לְנוּ כְּאֵחַ

הוא התניצב בפני הגביר ותחינתו שטח,
ואף ספר לו את ספור עמו המקפח,
וכשסיים מחה דמעה, וגם אותו הגביר
בקשי את התרגשותו הצליח להסתיר,
ולאמר לו: "נגעת בי, עזריאל האמיץ,
קח מיליון וחצי, ושתה גם ספל-מיץ!"

ענה לו בז: "אדון יקר, זה לא ממש יספיק,
מיליון וחצי לבנין זה סכום פשוט מצחיק!
ואם גם שם אביד יתנוסס על הבנין,
הב לי ארבעה מיליון, או שכח מן הענין!"

"נו טוב, סגרנו, שח הגביר, "אך יש לי שני תנאים:
אחד – עליכם עוד לגדל ועוד קצת להחכים,
והשני – את מלאכת הבניה המקדשת,
הפקד בידי מנהיג צעיר, רב תושיה ועשת."

אמר לו בז: "עשית לי תיזום, הו גביר אהוב!"
(ועל לחיו הוהדרדה הדביק נשוק רטוב),
"היה שלום, חבר יקר, אני חיב לצאת,
אתה מבין, עלי ללכת טרם תתחרט..."

סופו של הספור עוד יכתב ברשומות,
איך בז צבר מענקים ואיך אסף תרומות,
איך על מלאכת הבניה הפקד כוכב עולל,⁴
איך הבנין צמח, גבה, והתנשא אל על;

איך שש קומות הפכו לשמונה, עשר פלוס ספיחים,
עם רצפות משיש קר, מלטפות שטיחים,
עם מדרגות זהב, ומעקות נחשת,
קומה אחת קזינו – קומה אחת בית-בשת...

וכשהכל היה גמור והבנין השלם,
אותו כוכב אשר זכה לתהלת עולם
על כי נצח על הבניה באפן כה מזהיר,
כנס את בני-עמו אל הכפר בלב העיר.

הוא התניצב על הבימה, וכל העם מולו,
והוא שתק לרגע קט, ואז נשא קולו:
"הודעה לי חשובה, וזוהי לשונה –
אני והבנין עוברים לגור עם השכנה!"⁵

⁴ פרופסור צבי כוכבי, הדיקן לשעבר,
שלא היה כמותו בסגל שש אלי אתגר

⁵ כשלו של הכותב המשתטה בנבואות –
הכוכב נשאר עמנו עד צאתו לגמלאות!

22

~ 172 112007 - 2011 ~

Art 2012

כאמור, למרבה השמחה נבואת המגילה לא באמת התגשמה – הבניין, במלוא תפארתו, נותר בידינו. זו הייתה תחילתה של תקופה נפלאה בתולדות הפקולטה. נפלאה אך קצרה – בועת הדוט-קום החלה לאבד אוויר עד שנפחה את נשמתה, ובסוף שנת תש"ס נוספה רעה חמורה בהרבה: האינתיפאדה השנייה. לאירועים אלה הייתה כמובן השפעה גם עלינו, אשר הומחזה והוצגה במסיבת פורים תשס"א – "מגילת הבניין 2".

מגלת הבנין 2

מקהלה:

אי-שם בטכניון ישנו בנין נאה ורם,
אשר שבחו נשמע בכל פנה של העולם.
גבוה ונשא הוא, אך מאד מאד זקר,
ואין כספים לתחזוקה, כי התקציב הוצר.

אשר על כן, בצו-חרום, כנסה המועצה,
והדיקן אשר את השמועה שכבר פרצה...

אך הבה ונתן לגבורים רשות-דבור,
רק לא לפני שאנו מצהירים בקול ברור,
פשוט כדי למנע כל תביעה של נזיקין:
הקשר לדמיות-אמת מקרי לחלוטין.

ומיהן הדמיות אשר נפגש בבוא הזמן?
מר גויץ, מר יוס, דיקן, ועבדכם הנאמן.

דיקן⁶:

אמר מיד בהתחלה: אנחנו במצוקה,
התקציבים אוזלים והקפה כמעט ריקה,
תזרים מזמנים שלילי הוליד מצב לחוץ
(כמעט מזכיר לי מה קורה אצלנו בקבוץ).

המיקרו מזיף, המחשבים מתבלבלים,
יבאנו מחאן-יונס תיעוגות שאתם אוכלים.

מצב התברואה כאן מנפץ שיאי חרפה,
עובדי הנקיון ממחזרים את האשפה,
המשותנות הציפו את קומות חמש ושש,
שלשה ימים לקח לעוגיות להתנבש!

מדאג אני מאד, רעים, מעמק הצרה
(רמזתי כבר לריבלין⁷ שיציע לי משרה).

⁶ שלמה מורן, פרופסור סובלני וסוציאליסט
⁷ פרופסור אודי ריבלין – גם חוקר גם סטרט-אפיסט

מר יוס⁸:

אני מציע לשלש את שכר הלמודים –
נגדיל תשואה ונצמצם את קהל המטרידים!
בכך נקטל שתי צפרים באבן יחידה,
כי הסטודנטים לא יפריעו עוד לעבודה.

מר גוץ⁹:

נדמה לי שאתה מגזים, רעי המלמד,
לשיטתך, נשפך את התינוק עם האמבט.
אני ממליץ דוקא ללמד משאר המחלקות,
שכן, נגלו לאחרונה יוזמות די מבריקות:

ב"חקר הימים" מוכרים דגים לפי משקל,
"אווירונאוטיקה" עורכים טיסות-כף לחלל,
ב"הנדסת מזון" מוכרים בורקס עם ביצה,
וב"חשמל" פתחו קונדום מוליך-למחצה.

ואנו – מה מקור פחנו? הבננו עצמו!
נפיק ממנו רוחים, וכך ניטיב עמו.
נשכיר שלש קומות לצ'ק-פוינט, אינטל, אי-בי-אם,
לגליליאו מזכירות – תראו איך נתקדם!

פלקטים על דלתות, ועל הקיר שלטי חוצות,
בשרותים נמכר פרחים, ובלשכה חלצות.
כי כה תנו חז"ל, ואף קראו בקול-תרועה:
פשקו רגלים בששון – תבוא הישועה.

---

⁸ פרופסור אונגריש – איש-אנקדוטות מפרסם
⁹ פרופסור חיים גוטסמן – מדען ורב-גזם

מר יוס:

בושה גדולה, ואפרופו, שמעו נא אנקדוטה:
היה היה ברנש נלוז אי-שם בצפון דקוטה,
אשר נגש אל יצאנית ברחוב צדדי בעיר,
ובלי הסוס תבע ממנה הצעת מחיר.
"שליש בלבד", ענתה, "כולל ציוד, שרות, ומע"מ,
והנחה עשרים אחוז אם רק תשוב עוד פעם."

"מחיר הוגן, הודה הנ"ל, "אבל עלי לומר,
שיש לי טעם מיחד, אפלו קצת מוזר,
כשאני גומר, נו איך לומר זאת, להשפריץ,
אני נוהג בדרך כלל לחבט ולהרביץ."

"בשום פנים ואפן לא!" השיבה העלמה,
והבחור פנה למצא אחרת במקומה,
אך שוב ושוב הושבו פניו ריקם בחלחלה,
והוא כמעט אובד-עצות – תאנתו גדולה.

כך, לבסוף, הגיע אל גבירת אותו הכרך,
אשר הקשיבה בנימוס, ואז אמרה לו כך:
"אסכים למבקשך, אך בתמורה להון עתק,
ורק אם תשבע מראש שלא תכה חזק."

"ודאי שלא אגזים, " קרא אותו בחור עקשן,
"אני ארביץ רק עד אשר תחזירי תיאנתך!"

וזה סופו של הספור, אך יש מוסר-השכל:
בסוף נשיבה, עם רבית, כל גרוש שנקבל!

מקהלה:

במועצה אז התפתח וכווח מלמד,
אם להפריט, או שמא לא, ואם אכן, כיצד?

בסוף סכם בתם דיון ארץ ומפתל:
ההכרעה כבדת-משקל – תקדים לא מבטל –
ויש להשתמש באלגוריתם מקבל,
הסתברותי, ולא אטי, אמין ולא מגבל.
בכבד ראש נבחר מטבע והונף אל על,
ובנפלו ידעו כלם שהשעון הפעל...

תרצו ללא ספק לשמע אחרית דבר,
ובכן, נתיב ההפרטה הוא זה אשר גבר,
וכפי שגויץ נבא, החלו הפספים לזרם,
אבל לסגל המרצים כבר לא נשאר מקום!

חברות ההי-טק השתלטו על כל חלקה טובה,
המליטו אלף סטרט-אפים (או שמא רבבה),
בלעו את הסטודנטים ושתו תימזכירות,
טפסו על התריסים, התנדנדו מן המנורות.

בסוף כבשו את הלשכה, והדיקון נשבר,
ובו ביום כנס אליו את כל מי שנותר.
בתם דיון חפוז החלט להתאחד מיד,
ולחכריז בקול גדול, כלם כאיש אחד:

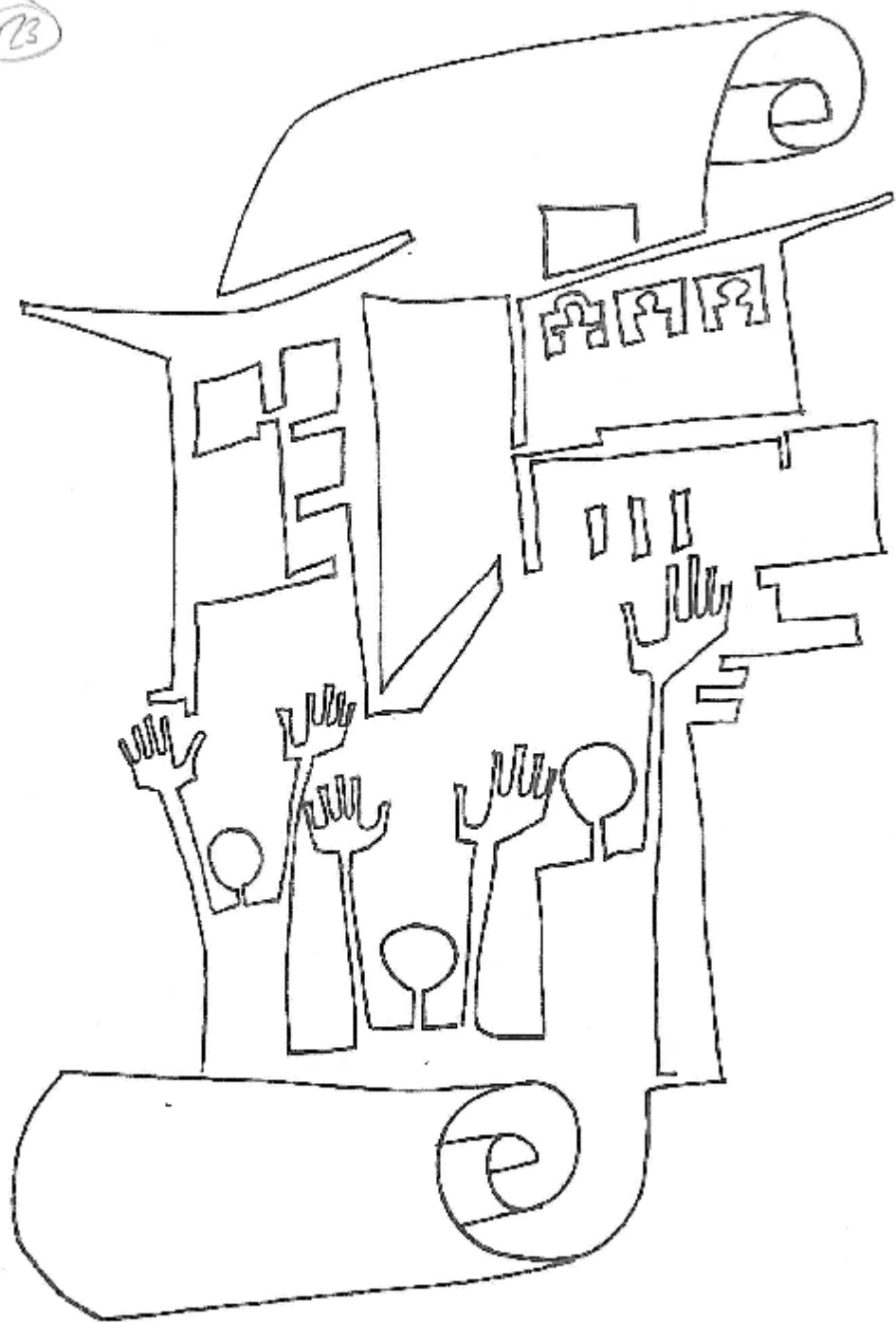
כלם ביחד (על פי הסיום של "תקוה" של מאיר אריאל):

אז מה אני צריך את כל הציניות הזאת,
עם כל התזזיות אשר בינן לבינה,
כמה זמן יכלנו עוד פשוט להתבזות,
אני חוזר לפישבד, אל חשמל השכנה...

כלנו חוזרים שוב לפישבד,
תתארו לכם!

23

2012

2/3 1975

כמו בסיפור הישן על הרשליה אוסטרופולר¹⁰, בצוק הַעֲתִים עושה הטכניון מה שאבא שלו היה עושה (כלומר, הממסד האקדמי באשר הוא): מגייס תרומות מאחותנו הגדולה, אשר שוכנת מעבר לאוקיינוס וכיסיה עמוקים כמותו. אלא שהפעם נתקלנו בבעיית תזמון, שכן ממש באותה שנה אירע אסון מגדלי התאומים, וארצות הברית שקעה במצוקות משלה. בצל אותם אירועים קשים, הוצג בפורים תשס"ג המשכון נוסף – "מגילת הבניין 3".

---

¹⁰ מעמד מאד מצליח לקרירה אקדמית.
אלמלא נולד הנגיד בתקופה פה אנטישמית

מגלת הבנין 3

בְּטִכְנִיּוֹן יִשְׁנוּ בְּנֵי,
בְּנֵי לְמַדְעֵי מַחֲשָׁב,
שֶׁכֶּל יוֹשְׁבָיו פִּסְקוּ מִזְמַן
שֶׁאִין כְּמוֹהוּ מְלַבֵּב,
נְאֻה וְרַם, כְּמַעַט מְשַׁלֵּם,
אֵד כְּדָרְכוֹ שֶׁל הָעוֹלָם –
הַתְּחִזּוּקָה אֵינָה זוֹלָה,
וְהִיא עוֹלָה, וְהִיא עוֹלָה...
וְהַמָּמוֹן כְּמַעַט אֶזֶל,
שֶׁכּוֹ הַכֶּסֶף הַמְקַצֵּב
אֵינוֹ מִסְפִּיק בְּדָרְדֵךְ כָּלֵל
גַּם לְתַחֲזוֹק שְׂרִיוֹן שֶׁל צָב.

וּבְרֵאשׁוֹ שֶׁל הַבְּנֵי
עוֹמֵד מְנַהֵיג, כְּלוֹמֵר דִּיקוֹן,
שֶׁשְׁמוֹ בְּעַם אֵילֵי אֶתוֹן¹¹,
אָדָם יָקָר, פֶּשׁוּט גָּאוֹן,
הַמְקַדֵּם לְלֹא לְאוֹת
מִגֵּוֹן שִׁיטוֹת הַתְּיַעֲלוֹת,
וְכֹל הַזְּמַן הוּא מִתְאַמֵּץ
רַק לְחִסָּד וְלִקְמִיץ,
עוֹד לְצַמְצֵם וְלִקְצֹץ,
וְאֵין רוֹאִים כָּלֵל אֶת הַקֶּץ.

זוֹעֵק הָעַם לְרַחֲמִים :
הוּי עַד מָתִי הַצְּמֻצוּמִים?
הַבְּאֵנוּ מִן הַבֵּית עֵט,
יִשְׁבְּנוּ עַל כֶּסֶף יַחְדוֹ,
וְאֶת נֵיר הַטּוֹאֵלֵט
נִצְלְנוּ כְּבָר מִשְׁנֵי צִדְדָיו.
כְּבָר אֵי-אֶפְשֶׁר לְסַבֵּל יוֹתֵר,
צָרִיד לְמַצֵּא פְתָרוֹן אַחֵר!

או-אֵז מוֹחוֹ שֶׁל מֵר אֶתוֹן
נִצַּת בְּרִמְץ רַעִיוֹן :
לְפָנוֹת לְמִלְךָ הַגָּדוֹל,
הַמְלִיךָ בּוֹשׁ¹² הַכֹּל יְכוֹל,
וּבִתְמוֹרָה לְעַרְבֵיאוֹת,
וּמַעַנֵק וּשְׂאָר זְכוּאוֹת,
לְתֵת לוֹ דוֹקטוֹרֵט כְּבוֹד
בְּמַדְעֵי מַחֲשָׁב, וְעוֹד,
עֲמֻדַת מְשַׁקִּיף בְּמוֹעֲצָה
וּתְלוּשׁ לְסַנְדְּבִיץ' עִם בִּיצָה,

¹¹ אלון איתי, דיקון ואיש רב-מעש ותבונה
¹² נשיא אשר הפכוהו למשל ולשגינה

כי מיני הודו ועד כוש
מלך אותו המלך בוש,
ולא היה במלוא תבל
מונרך כמוהו להלל.

אתון אילי עשוי בלי חת,
ואין כמוהו דיפלומט.
מיד לובש את המיטב
שבמבחר מחלצותיו
(עניבת פסים נוצצת
בחלצה עם נקדות,
על שכמו צעיף משבצת,
לרגליו – אנפילאות),
וכך, תוך יום, אולי פחות,
אתון ממריא באוירון
(בתא-מטען המזודות
משקולים של חסכון).

כבר למחרת מופיע
בארמון המלך בוש,
מבטו העז מביע
עד כמה האיש נחוש.
את מאבטחי השטח
הוא חולף בסערה,
ומגיע עד הפתח
ונתקל במזכירה...

מזכירה – זהב פרוים,
לא תמצא כזאת בטבע,
מן הראש עד הרגלים
סיליקון טרי וצבע,
ולוחשת היא במתק:
שב קמעה אדון אתון,
עד שיתפנה המלך,
הסתכל נא בעתון.

אך אפלו למצמץ
הדיקן אינו חפץ,
פן יחמיץ הוא את הנוף
שנשקף מן המחסוף.

רק כשהריבה נגשת
לפדר את הפנים,
מבטו התש פוגש את
ערמת העתונים,
ופתאם אל מול עיניו,
ביומון שלפניו,

בְּרַב טָקְס וְרַב הוּד,
בוֹשׁ נֶצֶב מוֹל הַקְּהָל,
מְקַבֵּל מְנוּי כְבוֹד
שֶׁל פְּרוֹפֶסוֹר לְחֶשְׂמֵל!
הוּא נוֹאֵם דְּבָרִים שֶׁל בְּלַע –
כָּל מַלְאָךְ קָשָׁה כְּסָלַע:
מְדַעֵי מַחְשָׁב הֵם פֶּשַׁע,
טְרוּרֵיזִם, צִיר הֶרְשַׁע,
יֵשׁ לְרֹדֶף וַיֵּשׁ לְפֹגַע,
לְהַרְגֹּ וְגַם לְפַצֵּעַ,
כִּי בְרוּר שְׁהַדִּיקוֹן
הוּא חֶבֶר בְּטֹלִיבּוֹן!

אֲזֵי אֵילִי, מַעֲט לְחוּץ,
חֵישׁ-מֵהָר יָצָא-בְחוּץ,
וְנִמְלֵט בְּעוֹר שְׁנֵיו
לְבַנְיָן אֲשֶׁר אָהָב.

הוּא קִבֵּץ אֶת כָּל הַסֵּגֶל,
כָּל טְכֵנָאִי וְאִישׁ-מִנְהָל,
אֶת כָּלֶם קָרָא לְדָגֶל
בְּרֵאשׁוֹ שֶׁל הַמְּגִדָּל:
חוֹשׁוּ חוֹשׁוּ, הַתְּכַנְסוּ,
נִתְבַצֵּר יַחְדוֹ בְּשִׁבְעֵי¹³,
רַק עִם מְכוֹנֶת אֶסְפֶּרְסוֹ
שֶׁם בְּיַחַד נִתְיַשְׁבָּה,
וְנוֹצִיאָה אֶת יְמֵינוּ
בְּזִכּוֹחַ וְנֵאוֹם,
עַד אֲשֶׁר יָבוֹא קִצְנוֹ
מְרַעֵב אוֹ שְׁעָמוֹם.

אֲזֵי רַעַם קוֹלָהּ שֶׁל חֲוָה¹⁴:
אֵיזָה שְׁבַע, מָה זֶה שְׁבַע!
בְּקוֹמָה הַגְּרִיאַטְרִית
לֹא אֲשַׁרְד דְּקָה וְרַבַּע,
בוֹאוּ בּוֹאוּ, צֵאנָה צֵאנָה,
מִיקָה, בְּרַכָּה וַיִּרְדְּנָה¹⁴,
נֹי, תִזְיָזוּ כְּבָר תִּזְתַּחַת,
לֹא נִשְׁקָט וְלֹא נִנוּחַ,
חֵישׁ מֵהָר נוֹצִיא מִשְׁלַחַת
אֶל הַמְּלֶךְ הַזְּחוּחַ!

אֵי אֶפְשָׁר, זַעַק אֵילִי,
הַקְּפָה רִיקָה מִדֵּי!

¹³ הקומה שיעצה לפרופסורים הככירים –

¹⁴ משבחת-מרפסות ומרוחת-הדרים
מזכירותינו היקרות שאין כמוהן בכלל,
בנצחיה של יהודית תמרי – ראש מנהל

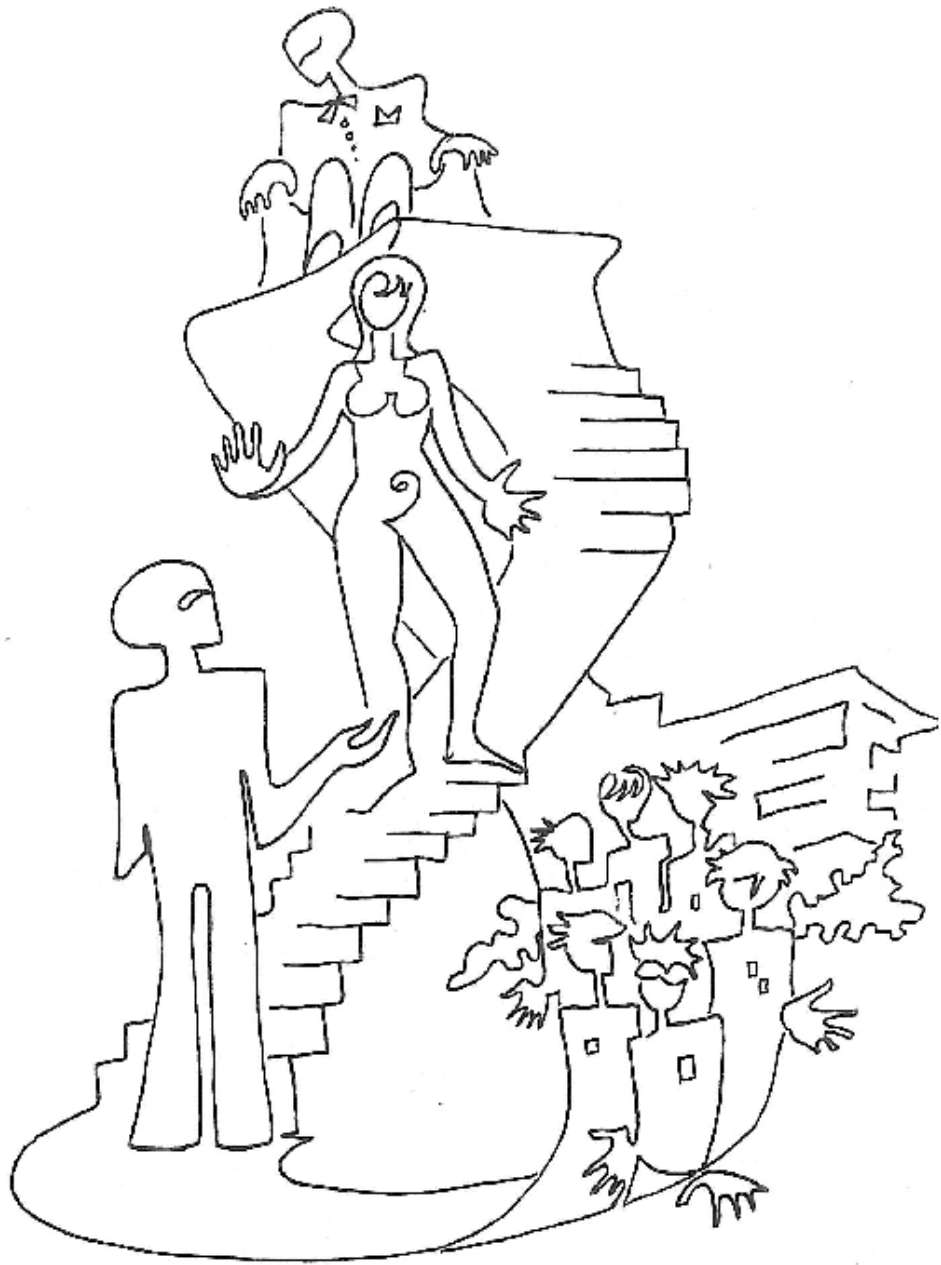

אל תדאג, השיבה חנה,
החיים הם כמו גויבה,
יודית ארונה קומבינה
עם הכסף שהלבינה
וטיס של איזה צ'רטר
שסגר אתה על ברטר –
כרטיסים כנגד חדר
עם בריח על הדלת,
רק למשך הסמסטר,
בשבילו ולדילת.

מה נאמר שלא נגזים?
זה היה מבצע מדעים!
תוך שעה או שעתים
כבר היו הן בשמים
ומיד עם אור ראשון
התפרצו אל הארמון.
עם מאבטחי השטח
הן הסדירו ענינים
ולמזכירה בפתח
פוצצו תיבלונים.
את המלך בוש החתימו
על הסכום אשר הסכימו,
ובשאר הזמן השלימו
מתנות בקניונים.
וכששבו לבנון
עם ערביות וצ'יק שמנון,
חלק להן אילי אתון
תשבחות במלוא גרון:
יפה עשיתן גבירותי,
אסיר תודה אני בלי די,
אבל נודע לי רק עכשו
ששליחותך היתה לשוא
כי הסמכות העליונה –
הועדה המכינה –
פשוט איננה מסכימה
לתת גשפניקה לתרומה¹⁵,
כי התורם אמנם חביב,
ויש לו אימפקט עולמי¹⁶,
ואף ידוע שאביו
יוריש לו הון בנפט גלמי,
אך אין למלך כלל וכלל,
אף לא פרסום אחד אמלל –
אף לא קמצוץ או שמץ בדל
של מאמר- ז'ורנל!

¹⁵ "ספור בדוי, נטול כל אחיזה במציאות!"
(נצהיר בתקף על מנת לשמר על הבריאות)

¹⁶ בטוי שגור בפי מכבדי הקהלה,
אשר מעיד כי המשא זכה לתהלה

2012

3yuan & 1EN

בתום תקופת שפל זו החלה התאוששות במשק, הפקולטה עלתה על דרך הישר, והבניין היקר זכה לעדנה. אך עם כל הכבוד לבניין רב-ההוד, תכולתו חשובה לא פחות. החל משנת תשס"ה מתמקד זרקור המגילות בנו – האנשים הפוסעים במסדרונות הבניין האהוב, מגרדים בפדחתם, ועושים לילותיהם כימים על מנת שיזכו להמשיך ולפסוע ולגרד עד הפנסיה ומעבר לכך. בפורים תשס"ה הוצגה "מגילת המועמד" אשר מתארת את מסע חבר הסגל האקדמי אל הקביעות הנכספת. כפי שנרמז לעיל בסיום "מגילת הבניין 3", העניין הכאוב של פרסום מאמרים משחק תפקיד מכריע במסע זה.

אך לפני כן – מחווה לסטודנטים שלנו, אשר בלעדיהם חיינו אינם חיים¹⁷.

חדש שני ללמודים

רק הבקר ראיתי אותך, באקראי,
ונראית מפר, ובכל זאת אחר,
וחלף בי הרהור שמוזר בעיני
שאתה – מפלם – כה שפוף וחור.

זה אתה, שהיית תלמיד למופת,
ורשג"ד בצופים וחובש מתנדב,
שקטפת פרסים כנגון קלרינט
ושברת לבנות השכבה את הלב.

איך הפכת אתה לחיזר תמהוני,
מרחף בעינים קרועות מפליאה
במבט שנה-אי-שבוע-שמני
מתבונן בי בעצב מתוך המראה?

אל יאוש, ידידי, עוד נשוב אל התלם,
עוד נכה שרשים ונפרה ונגדל,
אך בינתיים, אחי, אנא צא מהתלם,
התאושש ופרגן לי נא עוד אינטגרל!

¹⁷ מצב נטול-סימטריה ומעורר הרהור,
כי בלעדינו חיהם חיים ללא שעור

24

in pencil by J. C. Estlin

Star Stone

מגלת המעמד

הקדמה:

איזהו התפקיד הנחשק מכלם?
גם ממחה גם זב-חטם יאמרו, מן הסתם:
רב ראשי, שר בלי תיק, או דיקטטור קונבני,
אב-הבית, אולי, בבית בשת טקסני,

אך אני פאן מודיע בזו הלשון:
התשובה היא פרופסור עובד טכניון!
ועם זאת, לא אכחישה ולא אהתל,
במקום בו יש שמש אורב גם הצל,
והערב נלמד על הסוד האפל
של אותה המשרה הטובה בתבל...

המגלה:

היה היה ילדון זעיר, מתוק דביק ולח,
ברנש סימפטי גם נבון, צנוע ומצלח,
אשר אמו תמיד הכריזה: "בני פשוט גאון!"
ואבא שח: "הוא עוד? היה מדען בטכניון!"

בפעוטון למד חשבון, בגן קרא עתון,
ביסודי שחק בברסה והמר נכון,
בחטיבה שדד בין מי-חמץן ואצטון...
וכששחרר הספיק עדן לסים תיכון.

גם בצבא שבחו נשא על כל לשון ופה
כשקמיסט אשר עשה מעל למצפה,
ולבסוף, כשהשתחרר, ותר על החפשה
ותוד חמש שנים היו לו תארים שלשה!

חמוש בדוקטורט טרי, יצא הוא לנכר,
ושם עסק יומם וליל במלאכת המחקר,
פתר חידות ומבוכים, שחק במספרים,
רשם שלשה פטנטים ותריסר מאמרים.

וכה צלח במלאכתו, וכה הרבה תורה,
שתוד שלש שנים בלבד הציעו לו משרה.

אך לא בחור כגון הנ"ל יסטה מן הנתיב,
מיד נזכר בדבר אמו ובנבואת אביו,
והשתפך בהתרגשות: "נעמתם לי רעי,
אבל אני חוזר הביתה, כמצות הורי!"

ואת מכתב ההצעה טמן באמתחתו,
סתם כך, על כל צרה שעלולה לפקד אותו.

נפרד האיש מחבריו וטס לבן-גוריון,
משם במכונת שכורה הישר לטכניון,
הגיע לבנין נאה, עצר והחנה,
טפס במדרגות אל הקומה הראשונה...

הבנין – זהב פרוזים,
רב קומות, רחב ידיים,
מארבע רוחות שמים
משתקף בו נוף יפה.
כל סטודנט – אי-קיו מאתים,
מזכירות עוזרות כפלים,
הדיקן בצהרים
מבלה בבית קפה.

המעמד המשלהב אל הדיקן נגש,
ולעיניו המשתאות קרא בקול נרגש:
"גמרתי אמר בנפשי שכאן אני אשב,
כי אין עליכם בעולם במדעי מחשב!"
"ברוך הבא," שח הדיקן, ותוך כדי קריצה,
הוסיף: "מיום שלישי אתה מזכיר המועצה"¹⁸.

חמש שנים עברו על הבחור בנעימים,
הסגל והמזכירות האירו לו פנים,
ראה ברכה בעמלו, הרבה במחקרים,
עם עמיתים ותלמידים וסתם עם חברים,
ובסופה של התקופה קרא לו הדיקן,
טפח לו על השכם והכריז: "אתה מוכן!
חזר בבקשה, ארגן לי צרור מאמרים,
שלשה דפים של פילוסופיה וקורות חיים,
צרף גם רשימת ממחים מחו"ל וישראל,
שגר לי את החבילה... ולך להתפלל!"

חדשים נטו הדיקן הכין לו את התיק,
עם עדיות וסמוכין שהוא חוקר מבריק,
שאין שני לו בעולם בתחום ממחיותו,
שהפקולטה לא תשרד שנה בלי עזרתו,
שיש להעניק מייד דרגה וגם קביעות,
שאם לא כן, כלנו נשלם על הטעות!

לכל ספור יש סוף, אומרים, לכל מפגש פרדה,
בקצה כל תהליך קביעות יושבת ועדה,
ובראש הועדה הזאת יושב כמו איזה שיח'
פרופסור רב עצמה ואון ושמו מושך מושך,
שתאר לו, ואף הדר, ויוחסין גם כן,
אמו רוזנת ידועה, ואף אביו רוזן¹⁹.

¹⁸ תפקיד עתיר-כבוד המיעד לחדשים,
שעקרו שכתוב של פרוטוקולים מתישים

¹⁹ כבודם – משה משה ועמיתו אביב רוזן,
אחד – משנה הוא לנשיא, והשני – גם כן!

חברי הוועדה סוקרים את התיק המעמד
ומגיעים למסקנה, כלם כאיש אחד :
"חבר הסגל הוא מכשר, ויש לו מחקרים,
אך כל מאמריו משתפים עם אחרים!
זה לא ענין של מה בכך, זה לא דבר פעוט,
לתת קביעות למישהו חסר כל עצמאות,
כלנו מסכימים שהענין מאד חשוב,
נקפא את המנוי שנתים, ונדון בו שוב."

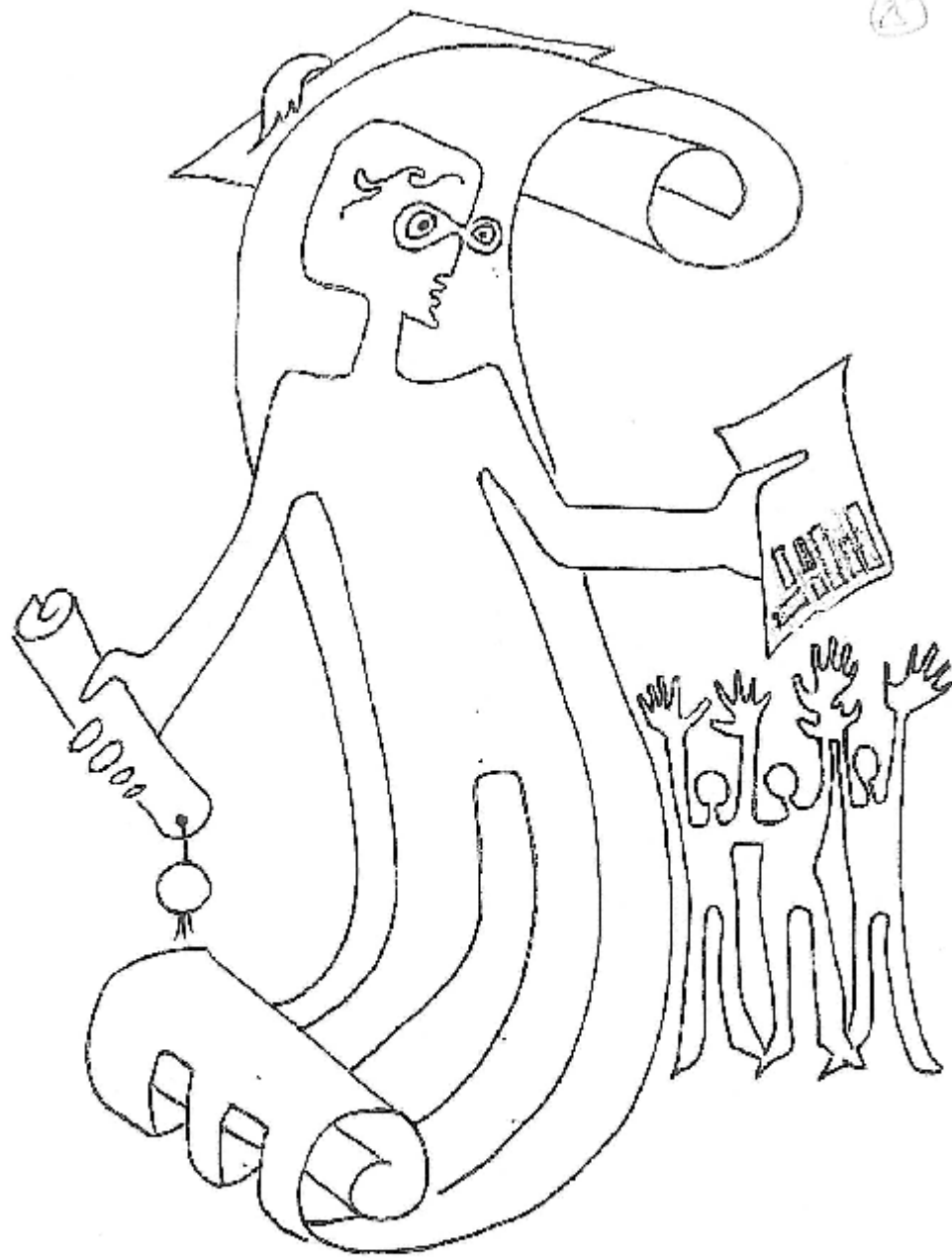
במשך שתי שנים תמימות עמל המעמד,
כותב מאמרים ללא עזרה מאף אחד,
לילות שלמים ללא שנה יושב הוא בגפו,
זעה נגרת מגביניו, נוטפת על אפו,
שמאלו לופתת את הדף, ובימינו העט,
בלי הפוגה ובלי לאות רושם ומשרבט.

בתם אותה תקופה חוזר התיק לוועדה,
שדנה בו בכבוד ראש ומוציאה פקדה :
"חבר הסגל הוא מכשר, ויש לו מעמד,
אבל את כל מאמריו הוא מיצר לבד!
זה לא דבר של מה בכך, זה לא ענין שטותי,
לתת קביעות למישהו כל כך לא חברותי,
כלנו מסכימים שזה ענין חשוב מאד,
נקפא את המנוי שנתים, ונדון בו עוד."

שנתים הבחור עובד כמו איזה חמור,
כותב ביחד – גם לחוד – אינו מפסיק לחקור,
עושה תאוריה, חשובים, אפלו נסויים,
קוטף פרסים, שובר שיאים, ומחולל נסים.
שיכה זרקה בשער וקומתו שחוחה,
מזמן היה נשבר לולא תמיכת המשפחה.

ושוב חוזר התיק אל ועדת החקמים,
וראש הוועדה מכריז : "אכן יבול מדהים,
אך יש בו משהו, נו איך לומר, חסר תכלית,
נכר שהבחור אינו יודע להחליט!
והשעה היא שעת מבחן, האחריות כבדה,
יואיל נא ויבוא הנ"ל לפני הוועדה!"

נזוף, מובס ומיסר המעמד נצב,
כתפיו שמוטות, ומבטו נעוץ בנעליו,
רועד כמו עלה נדף מבעתה וחיל,
כשראש הוועדה מכריז שהמבחן מתחיל.

2

2011

2011

"הוכח נא לי, " לואט מושך מושך בקול נעים²⁰,
"שכל מספר זוגי הוא סכום של שני ראשוניים!
הראה ש-P שונה NP, או תן דגמא נגדית,
הצג שיטה משלמת לחשוב התחזית!

ספר לי תכף ומיד, בלי שום פרוקורטינציה,
על אלגוריתם פולינומי לפקטורייזציה!
ואם אתה כזה גאון, ואם כל כך הצלחת,
אז איך זה שאת היפותזת רימן לא הוכחת!"

וכל חברי הועדה צוחים במקלה,
ועמיתנו האמלל נרתע בבהלה,
פתאום... נושרת מכיסו פסת נייר קלה,
ומרחפת לה בלאט אל מול ההמלה...

"גולד! לסטים!" זועק מושך, "אבוי למעתיק!
בבחו זה, חבוב, כבר יש לך בלתי-מספיק!
קראו מיד לקטגור, הזעיקו חיש שופט,
אסרו אותו בנחשתים טרם ימלט!"

אחר, זריז כברדלס, תוך צעד ונתור,
מושך מן המרצפת את החמר האסור,
ולעיני הועדה, קורא את המסמך,
שוב פונה אל הבחור, ואז אומר לו כך:

"אלפי סליחות, חבר יקר, ושלם לעולם,
קבל קביעות, קבל דרגה, קבל קתדרה גם,
נפלה טעות, אתה מבין, סתם כך איזה בלבול,
מדוע לא ספרת שרוצים אותך בחו"ל!"

*

לכל ספור יש סוף, אומרים, גם לספור הזה,
שאם תרצו משל הנו, או משהו כזה,
והנמשל: גם אם אתה טפוס ממש מבריק
א-צעטלה מ-MIT אף פעם לא מזיק!

²⁰ חידות שתאתגרנה את מוחו של כל גאון,
תפתר וְלו אחת מהן – זכית במיליון!

קבלת קביעות (ועימה, בעזרת השם, דרגת "פרופסור-חבר" – ובקיצור, פרופ"ח) היא ללא ספק אירוע גורלי בחייו של חבר הסגל. יעד משמעותי נוסף – במיוחד בטכניון – הוא הקידום מדרגת פרופ"ח לדרגת "פרופסור מן המניין", הנקראת גם "פרופסור מלא" (בתרגום מילולי מהביטוי באנגלית Full Professor). עם זאת, יש המכנים דרגה זו "פרופסור גמור", מסיבות שתתבהרנה במגילה הבאה.

דרגת "פרופסור מן המניין" מקנה לאוחז בה כרטיס כניסה למועדון רב-עוצמה ואפוף סודיות, ומכאן, מן הסתם, קסמה הרב. לראשונה בחייו מוענקת לחבר הסגל הזכות להשתתף בישיבות ארכניות של "הוועדה המכינה" ולחרוץ גורלות תוך לעיסת כריך גבינה ולגימת דיאט-ספרייט פושר, דל-קלוריות ונטול-גזים.

מגילת הפרופ"ח הוצגה בפורים תשס"ו תחת השם "מגילת המועמד 2". את הרעיון המרכזי תרם פרופסור ישראל צידון, שכיהן אז כדיקן הפקולטה להנדסת חשמל.

מגלת הפרופ"ח

במגלה דאשתקד הופיע מעמד,
מדען מזהיר בטכניון, ידוע ונחמד,
ארגנו אגדות על מורדות ועליות,
רקמנו עלילות על מטלות והשפלות,
על איד, קשהאיש את נשמתו כמעט נפח,
קבל הוא סוף כל סוף קביעות ואף דרגת פרופ"ח.

וכאן מתחיל בעצם ספורנו החדש,
המעמד ממשיך לשעט – לרגע לא נחלש,
וכעבר חצי עשור מופיע הדיקון,
ומבשר בהתרגשות: הגיע שוב הזמן!
הוא מהנדס לו תיק בחריצות והקפדה,
ומשלחו, אחר כבוד, הישר לועדה.

החברים מעלעלים בתיק המעמד,
ומביעים כלם את שפוטם המלמד:
"חבר הסגל, שח אחד, הוא איש מדע משלם,
אשר שבחו נשא לכל פנה שבעולם!"
"אני תומך, מכריז שני, הוא באמת מכשר,
חוקר מדהים, כותב מקסים, ואף רוקד ושר!"
והשלישי קורא: "גאון!" הרביעי: "ענק!"
החמישי: "דרכו צלחה בכל אשר עסק!"

וכך, לפי התור, הם מקלסים ברב פרגון,
וראש הועדה מכריז: "הרי סכום דיון:
חבר הסגל הוא תותח, ויש לו תיק פצצה,
אבל יש בעיה עם מכתבי ההמלצה..."

ממליץ אחד, אבוי, נולד בארץ ישראל,
ממליץ שני עדן לא זכה בפרס נובל,
והשלישי הדפיס את מכתבו המלמד
על שני צדי הדף במקום על צד אחד בלבד!

ממליץ נוסף כתב רק דף, כי הוא על ערש דווי,
מכתב נוגע, בלי ספק, אבל קצר מדי,
ובמכתב אחר גליתי שתי שגיאות של כתיב,
רוצה לרמוז שהכותב כבר לא כל כך יציב.

עם זאת, ישנו מכתב אחד שהוא פשוט מדהים,
ארך ומפרט מאוד, ואף עטור שבחים,
אולם, לצערי, עלי לפסל אותו מיד,
כי שמו של הכותב דומה לשם המעמד!

כלנו מסכימים שהענין מאוד עדין,
ויש לשקל בכבד ראש את כל הסמוכין,
אפשר להעניק קדום, אך יש בכך סכון,
נקפא את המנוי שנתים ונמשיך לדון."

משנודע למעמד על רע המצב,
מהר אל ראש הועדה, ובידו מכתב.
"נפלה טעות, קרא בקול, "או מן הסתם בלבול,
הלא משרת פרופסור ממתניה לי שם, בחו"ל!"

"הרשה לי לגחך, "ענה לו ראש הועדה,
"אינך הולך לשום מקום, ראה זאת כעבדה!
אתה מבין, יש פניסיה תקציבית בטכניון,
ואם תלך, היא תשפך הישר אל הטמיון.
בתך חולת קצרת, לאמד בריחת-סידן,
אין שום בטוח בעולם שיכסה אותן,
וגם בנדך אשר עומד כבר לסיים תיכון –
הוא לא יסכים לזו, הקשב לי, יש לי נסיון.
כן, המצב עגום, חבר, חסר כל תקנה,
אין שום סכוי שתעזב, קבל זאת – בקטנה!"

הלום מצער הבחור סובב על עקביו,
גרוננו חנוק ולחלוחית צורבת את עיניו,
כושל לעבר פתח היציאה, רגלו כבדה,
בעקבותיו פוסע חרש ראש הועדה,
פתאם, כמו ממתיק לו סוד, לוחש: "חכה בחור,
החנה את עכוזך ואספר לך ספור.

היה היו אנשי מדע אשר ערכו נסוי
שתוצאותיו כה מוזרות שהוא נותר חסוי,
ובאותו נסוי הציבו כלוב, ובו קופים,
קופי גורילה-קונג, אינטליגנטים ויפים,

ובמרקז הציבו עץ, קבל עם ועדה,
שבראשו התנוססה בננה בודדה.
ויהי בשלוח קוף ידו לקטף לו את הפרי –
מיד הכו כל חבריו בזרם חשמלי!

חלפו יומים או שלשה, והקופים כלם
תפשו את הפרנציפ – למדו דרכו של העולם –
וכשגבר יצרו של קוף לחמד לו את המוז,
הכו אותו כל ידידיו במלוא עצמה ועז,
וגררוהו מן העץ, חבול ונאלם,
והציבוהו בפנה, שחוח ונכלם.

כשהבחינו החוקרים שהמצב יציב
הוציאו קוף אחד והחליפוהו באחריו,
וכצפוי, אותו הקוף שגזה עתה נוסף
זנק לעבר הבננה בלי היד עפעף.

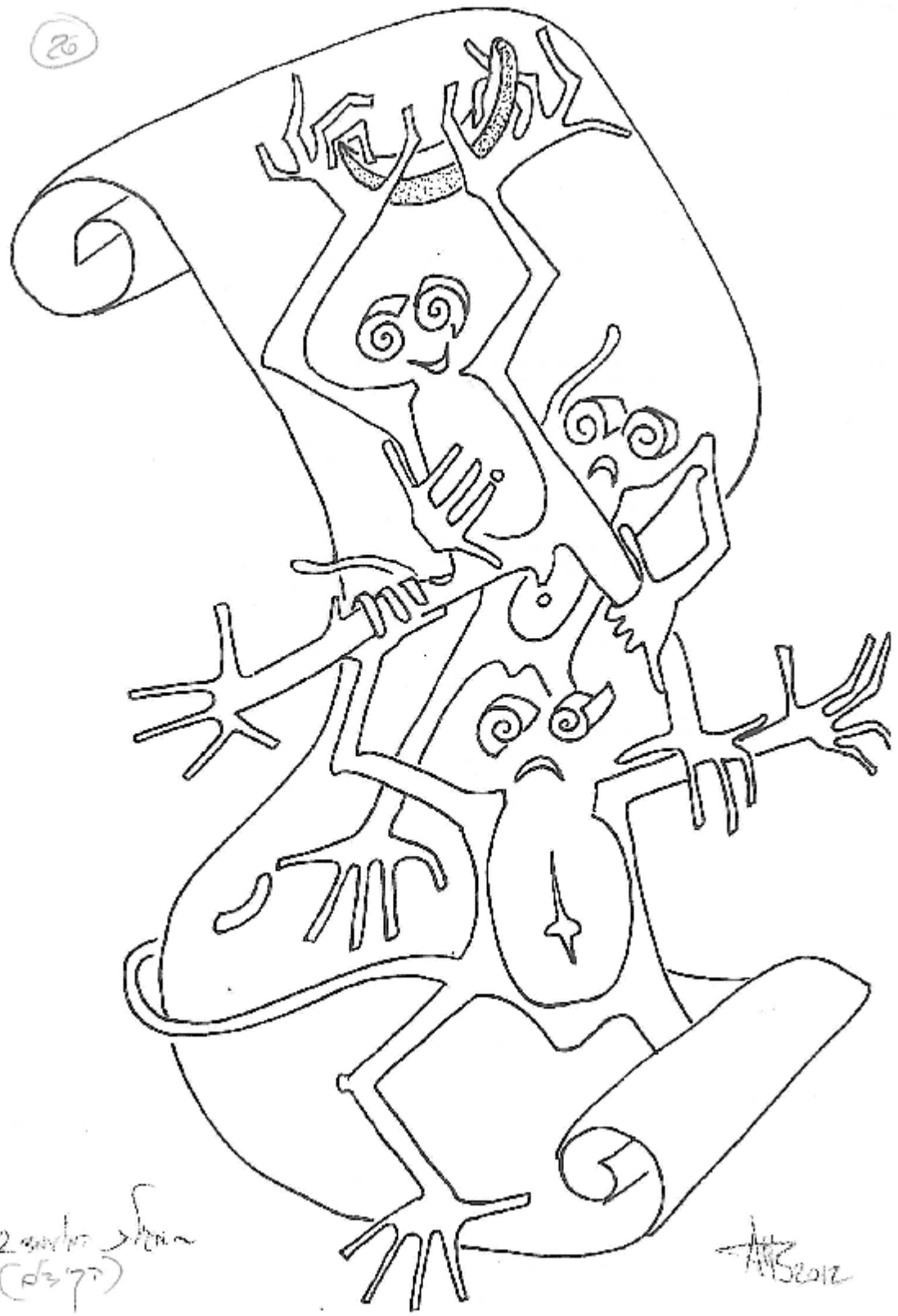
אך חבריו המטרפים היו זריזים יותר,
תקעו לו חיש אגרוף באף ונגחה בסנטר,
ושפת גופם הזהירה במופתים ובאותות
לבל ישוב על התרגיל אם הוא רוצה לחיות.

חלפו יומים, לא יותר, ושוב נשלח חוקר
לשלוף קופיף מתוך הכלוב ולהכניס אחר,
ושוב, כמו שעון, חזר אותו הריטואל:
הקוף קפץ אל הבננה כמוצא שלל,
אבל רעיו המנסים ירטוהו בנחישות
והשליכוהו לרצפה, נפוח וחבוט,

ומי בלט מעל כלם? אותו קופיף מסכן,
אשר הגיע אל הכלוב בסבב הקודם,
למרות שלא הבין על מי ומה המהומה,
לפת, חבט, וגם בעט, הפליא מהלמה.

חלפו עברו ימים רבים, חדשים לפחות,
קופיף יוצא, קופיף נכנס, קופיף חוטף מכות
למרות שבשלב הזה, ממש על פי תכנית,
כבר לא נותר שום קוף מן הקבוצה המקורית!
ועקב כך הם לא יכלו לדעת כל-עקר
מנין שאבו הם את הנחל האכזר.

26

- 2. 2012 - 2012
(03/12)

ATB 2012

ולו דובר לשון-קופים היה שואל אותם
מדוע הם מכים רעים אשר שלחו ידם
אל פרי העץ המיתם, היו עונים כלם :
קופיקו, כך עשינו כאן מאז ומעולם!

ספור עוכר שלה, גם מטפורי גם אפל,
וכדרך של אגדות, גם יש מוסר השכל :
אל תחפש כאן הגיון או כוונה, חבר,
עזב, זה לא אתה, זו רק מסרת, לא יותר.

היה שלום, חמוד, להתראות בעוד שנתים,
חכה! בננה... קח לך... שלא תרעב בינתיים."

גם דרכם של הסטודנטים אינה תמיד סוגה בשושנים. מצד אחד, הלימודים קשים ותובעניים, ומצד שני – כפי שהיה החפוש האגדי ג'ון לנון אומר אילו בחר ללמוד מדעי המחשב בטכניון – החיים זה מה שקורה לך בזמן שאתה אמור להכין שיעורי בית במבוא לתכנות מערכות.

סִבָּה טוֹבָה

מְרֻצָה יָקָר:

כָּאֲבוּ לִי הַשָּׁנִים,
נִשְׁבְּרוּ לִי מִשְׁקָפִים,
אֶסּוֹנוֹת מְלוֹא-חֲפָנִים
הַקִּיפוּנֵי סָחוּר וְסָחוּר,

פְּנֵצֵרִים בְּאוֹפְנִים,
הַקְּלָסֶר נָפַל לַמַּיִם,
פְּתַע – מְמַרְוֵמֵי שְׁמַיִם –
לְשִׁלְשָׁה עָלַי צְפוּר!

לְכַלְבָּה שְׁלִי יֵשׁ וְסֵת,
דוֹדָה שֶׁל גִּיּוֹסֵי גוֹסְסֵת,
גַּם קָרְסָה לִי הַמְרַפֵּסֵת
עַל הַגִּיּוֹפ שֶׁל הַגֶּנֶן.

הַתְּחַתְּנֵתִי, הַתְּגַרְשֵׁתִי,
הַתְּאֲמִצֵּתִי וְחַרְשֵׁתִי,
בְּחִזֵּי שְׁלֵא הַרְגֵּשֵׁתִי
אֵיךְ אוֹזֵל לִי כָּל הַזְּמַן,

כָּל יָמַי שְׁקוּעִים בְּזָבֵל,
חֲבוּרָה מְכָה וְסִבָּל,
לָמָּה לֹא תִזְרַק לִי חֶבֶל?
זוֹ תִקּוּפָה כָּל כָּד קֶשֶׁה!

וּבְכֹל לֹא נִעְזְרֵתִי
הֶעֱתַקְתִּי אוֹ שְׁקַרְתִּי,
רַק בְּסוּף טֶפֶה אַחֲרֵתִי
אֶת מוֹעֵד הַהֲגָשָׁה.

Handwritten signature or mark.

Handwritten text, possibly a name or title.

אחד מתפקידיו היותר רגישים של המרצה במוסד אקדמי הוא להעריך את הישגי הסטודנטים בקורס ולתרגם הערכה זו למספר בין אפס למאה, המבוסס בעקרו על ציון הבחינה. מדי פעם קורות תקלות, אשר נהוג על פי רוב לתקן על ידי כוונן עדין של הציונים בעזרת נוסחה המתקראת בפי כל "פקטור". במשך השנים פותחו נוסחאות פקטור מגוונות ויצירתיות – הדבר התפתח לתעשייה ממש, ויש הגורסין כי זהו מקורה של המילה האנגלית למפעל – "Factory".

אֶתְגֵר אֶמְתִּי

מבוסס חלקית על "עובדות על צ'אק נוריס" כדוגמת <http://www.chucknorrisfacts.com/>

כְּשֶׁצִ'אק הֶעֱנַק מְהֵלֵךְ בְּרָחוֹב
הָאֶסְפֵּלֵט נֶהְדָּף לְאַחֹר,
כְּשֶׁצִ'אק הֶעֱנַק מִתְאַמֵץ לְחֶשֶׁב
אֵין חֵידָה שְׁאוֹתָה לֹא יִפְתֹר.

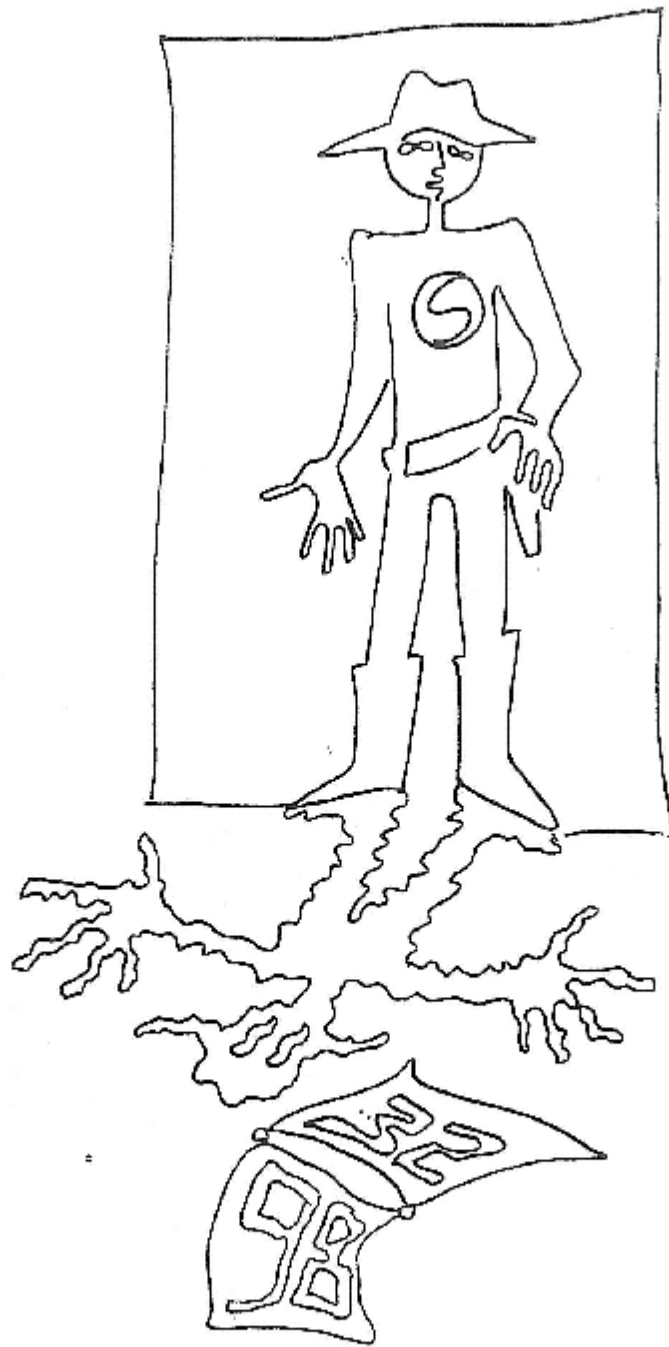
כְּשֶׁצִ'אק הֶעֱנַק מִתְנַשֵּׁם וְנוֹשֵׁף
בְּיָפוֹן מְדוֹחִים עַל צוֹנְמִי,
כְּשֶׁצִ'אק הֶעֱנַק מִתְרַגֵּז וְקוֹצֵף
הוּא עוֹשֶׂה מְפִילִים אוֹרִיגְמִי.

הוּא רוֹקֵן אֶת הַיָּם הַתִּיכוֹן בְּתֵרֶד,
הוּא הִבְעִיר מְדוֹרָה בְּתוֹךְ מַיִם,
הוּא בָּנָה אֶת הַבַּיִת שֶׁבּוֹ הוּא נוֹלָד
וְסָפַר עַד אֵינְסוֹף – פְּעַמִּים.

צִ'אק עָשׂוּי לְלֹא חֵת, חֵד-לְשׁוֹן וּמִבְּט,
וְעַל כֵּן זֶה מְדַאֵיג שְׁבָעֵתִים
שֶׁבְּקוֹרֵס אֶנְלִיָּה נוֹמְרִית אַחַת
הוּא קָבֵל רַק שְׁלֹשִׁים וְשֵׁתִים*.

* 98 אַחְרֵי פֶקְטוֹר + בּוֹנוֹס עַל אֵי-הַגֵּשֶׁת עֲרֵעוֹר.

29

Thema

- viele viele -

בכל שנה זוכים בחורות ובחורים ישראלים מצוינים בתואר דוקטור למדעי המחשב, בתום תקופה בת שנים רבות ומאתגרות של לימודים ומחקר. חלקם ממשיכים לתקופת מחקר נוספת הנקראת פוסט-דוקטורט, בדרך כלל בצפון אמריקה או במערב אירופה, במטרה לחזור ולזכות במשרת חבר-סגל אקדמי באחת האוניברסיטאות בארץ. ואז מתגלה צוואר הבקבוק – כמות התקנים מאוד מוגבלת, וכך קורה שעל כל משרת חבר-סגל מתמודדים מועמדים ראויים רבים. הבחירה למי מכל המועמדים המצוינים להציע משרה כאשר מתפנה תקן הינה אחת ההחלטות החשובות ביותר של הפקולטה בכלל ושל הוועדה המכינה בפרט. מטבע הדברים, הדיונים בנושא זה נוטים להיות סוערים ותהליכי קבלת ההחלטות מורכבים. בפורים תשס"ח הוצגה "מגילת התקן", העוסקת בתהליך מרתק זה.

מגלת התקון

בטכניון שבכרמל – גבוה כמגדל –
עומד בנין הדור וגא ומתנשא אל על,
בנין חדיש ואֶלְגַנְטִי – מולטי-מפֶלְסִי –
ובתוכו ספונים יחדו באֶשֶׁר יחסי
אנשי מדע מהללים ואדירי חותם,
ממחים למדעי מחשב שלא נודעו כמותם.

ובראשם, רוֹדֵף-שְׁלוֹם וּחֵף מ"קאזוס בלי",
עומד דיקן ושמו שמואל – שמואל דמוקרטי²¹ –
שלא נגזים אם נהמר שלא היה כמעט
מימי יון העתיקה כמוהו דמוקרטי,
שמיני בקר ועד ליל אינו מפסיק לחשב:
האם נצביע, או אולי נבחר בדעת רב?

באחה ונחת הימים עוברים-חולפים,
והחוקרים החרוצים הולכים ומתעופים,
הגיל נותן את אותותיו – הדפק מגמגם,
הערמונית קצת מציקה, המלח מנמנם,
והדיקן – שזכחה רואה את התמונה –
נואם בפני חברי הועדה המכינה:
"כחנו במתנגנו עוד, אך הוא הולך ותש,
הגיעה, רבותי, העת לצקת דם חדש!
חוקר צעיר וכשרוני, מרצה עתיר ברק,
יסעד אותנו בחלינו ויכין מרק.
אך המשימה, מלמדי, כרוכה באחריות,
עלינו להקפיד על מעטה של סודיות,
ומשום כך כנסתי את כלכם בתוך מ"ד,
ללעס כריף גבינה ולהחליט על מעמד."

ראשון פותח תאוריטיקן נשוא פנים,
אשר שוקד על הוכחה כבד שתים-עשרה שנים,
כי לא נתן למצא בודאות וזמן סביר
את המסלול הכי מהיר מעיר לעיר לעיר,
והוא מצהיר: "תאוריה חשובה מכל ממוש –
היא נחוצה דוקא משום שאין בה שום שמוש!"

"נסחפת", שח נומריקאי, "שמע את דעתי:
פתרון של אפס או אחת אינו מציאותי!
הלא תדע, רעי, כי המספר העשרוני
ותיק הוא ועתיק-יומין, כמעט כמו שאני!"

משיב איש התאוריה: "טעונך פשוט הזוי –
מה טעם לחשב חשוב אם הוא יוצא שגוי?
ועוד אוסיף ואתבטא: אנשי האנליזה
עושים פסיק שש שש שש (מ)ביאים לי את הקריזה!"

²¹ עודד שמואלי הדיקן, בנם ואיש תזון,
שלימים נהיה משנה לנשיא הטכניון

"תרגיע, שח איש גרפיקה, "שלא תהיה טעות,
גיוס עוד איש תאוריה רק יגרם התמוטטות!
נביא-נא גרפיקאי – איש סרטים מצירים –
וכך נרויח עוד תקנים תמורת זכיות יוצרים!"

או-אז מודעקים הביואינפורמטיקאים:
"צ'חנובר אמר לנו לגדל כמעט פי שתיים
ומה שצ'חה מינץ – עלינו לקבל,
כי הוא ומה-שמו, השני, זכו בפרס נובל!"

"סלחו נא לי מאד, אך דברייכם קצת מוזרים,
קורא בקול ממחה לחשובים מבזרים,
"פצוח קוד גנטי? זה יכל גם סתם דביל,
צריך למצא חוקר שיעשה זאת במקביל!"

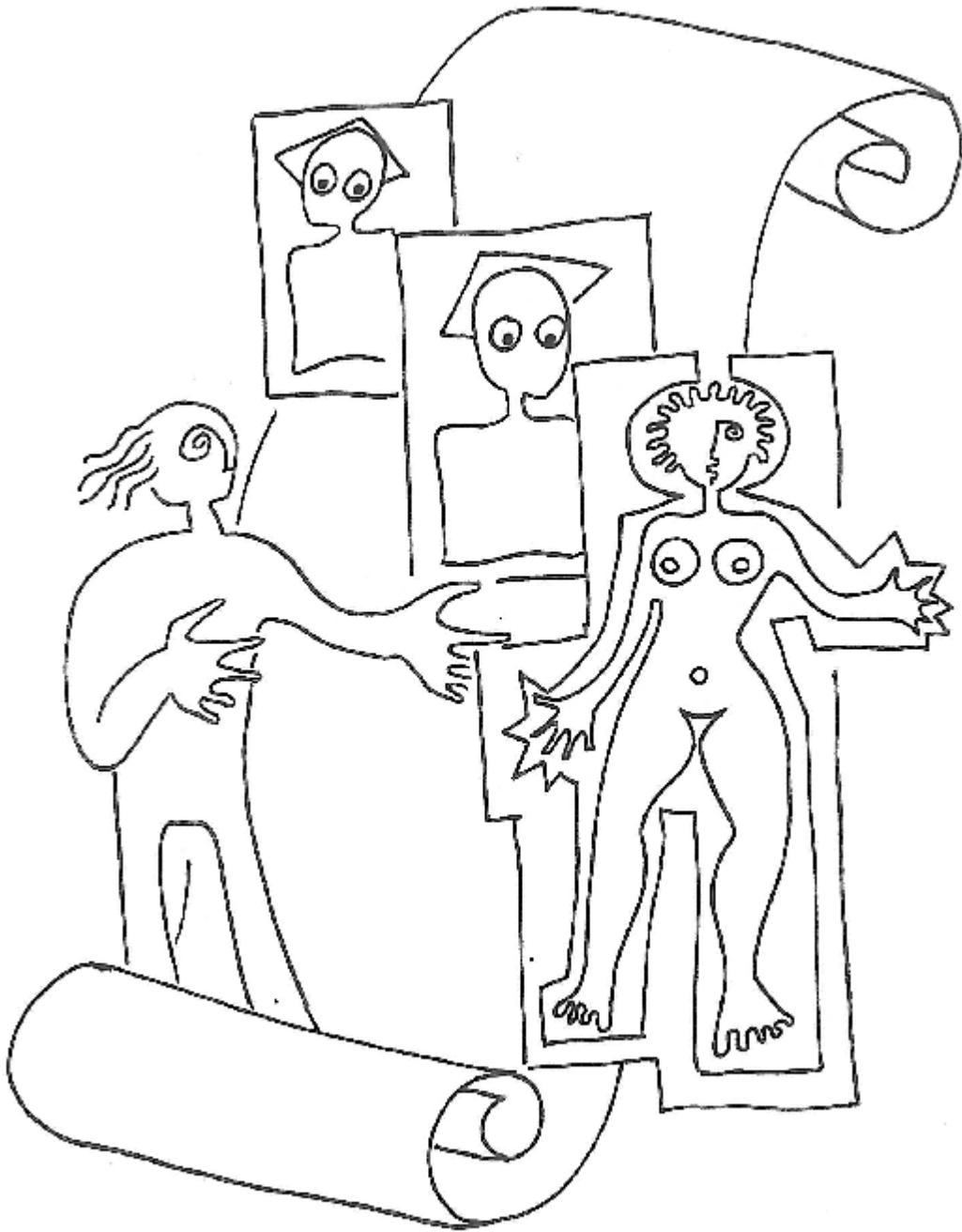
וכל אנשי הראיה צווחים בקול נחר:
"אנחנו רק אחד עשר – מדוע לא תריסר?"
ואיש AI מכריז: "אינטליגנציה מלאכותית
תרופה בדוקה היא ומכרת לטפשות טבעית!"

"שמענו די, פוסק שמואל, "שכה יהיה לי טוב,
נדמה לי כי מקדם עוד לחלק את עור הדב.
ראשית, אין תקן בנמצא, אפלו לא אחד,
שנית, ההכרעה תפל בהצבעה בלבד!"
כי שמוליק דמוקרטי דגול, בכל שס"ה גידיו,
ומאמין שההמון חכם ממרכיביו.

זריז כשד רושם שמואל את שלל ההצעות,
וחיש מהר הוא מארגן סדרה של הצבעות,
שבסופה נבחר ברב קולות מנוי ממלץ:
אתיופית חד-הורית עם ילד דרוזי מאמץ,
שולטת בתאוריות טיורינג, ניוטון, רמזי, קריק,
יודעת הסתברות מתנית – כל טכניקה וטריק,
ולבסוף גם הצעת-תקון: נא לא לשכח
חובות למפיה של חיפה, שלא תוכל לברח.

הישר מן הישיבה דוהר שמואל אל הסנט
להתחנן אל הנשיא שיעניק מנדט:
"דרוש לי תקן – תקן לכוכב, כלומר, פוכבת,
לפני שהפקולטה תאחר את הרפכת!"
ועוד מוסיף ומתבטא, שזה נורא חבל
שכל תקני הטכניון – בהנדסת חשמל.

27

AR 9/10/11

- 1720 - 1721 -

וְהַנְּשִׂיא – שְׁלֹא בְכָדֵי שְׁמוֹ אֶפְלָרְגְלִים²² –
תּוֹפֵר קוֹמְבִינַת נְנוּ-צִיחָה, טָס לִירוּשָׁלַיִם,
סוֹגֵר עַל מַעַנְק קְלִיטָה, שׁוֹזֵר קִדּוּם אִשָּׁה
עִם קֶרֶן יְחֻדִית לְנִצּוּלוֹת יְלָדוֹת קָשָׁה,
וּבְסוּפוֹ שֶׁל תְּהִלֵּיךְ שְׁמוּאֵל שָׁב לְבִסִּיסוֹ
דִּיקָן עֲלִיז וְטוֹב-לֵבָב עִם תְּקוּן בְּכִיסוֹ...

עִם אֹר רֵאשׁוֹן פֶּשֶׁטָה שְׁמוּעַת הַתְּקוּן הַפְּנוּי,
וְכָל חֲכָמֵי תִבְּל הַסְּתַעְרוּ עַל הַמְּנוּי.
לְמִרוֹת שֶׁחֻזָּה כָּלֵל, קָשָׁה לְהֶאֱמִין,
טְפוּל פִּיגְמָנְטִים וְנִתּוּחַ לְשִׁנּוּי הַמִּין,
שְׁנָה אַחַר שְׁנָה מַעֲמָדִים עַל מְרַפְּלָתָם
פְּקָדוֹ אֶת הַפְּקוּלִטָה וְשִׁטְחוֹ אֶת תְּחִנָּתָם,
וְהִדִּיקוֹן שָׁכַר עוֹבְדִים זָרִים עִם מְרִיצוֹת
לְשֵׁאת אֶת הַתִּיקִים עִם מְכַתְּבֵי הַהֶמְלָצוֹת...

וְאִז, בְּיוֹם בְּהִיר אֶחָד, אַחֲרֵי שְׁנַיִם קָשׁוֹת,
הוֹפִיעָה מַעֲמָדַת שְׁעוֹנָה עַל הַדְּרִישׁוֹת:
אִינְטֵלִיגֵנְטִית, מְקוֹרִית, מִמַּשׁ סֶפֶקְטוֹקוֹלֶרִית,
יּוֹדַעַת לְזַיֵּף שִׁירִים שֶׁל רִיכָל בְּאַמֶּהֶרִית!
וְעוֹד, נוֹסֵף לְכָל, גַּם מְנַמְסֵת וְנִפָּה,
וְסוֹבְתָה צְלָעָה שְׁנַיִם עַל מְדַרְגוֹת חִיפָה...

שְׁמוּאֵל דְּמוֹקְרָטְלִי בְּקִדְנָצִיָה הַשְּׁשִׁית,
עוֹלָה אֶל נְשִׂאוֹ, וּבְנִימָה מְאֹד אִישִׁית
לוֹחֵשׁ: "עֲמַדְתִּי בְּקִשְׁיִים, גְּבַרְתִּי עַל תְּלָאוֹת,
עֲתָה קָרֵב הַרְגַע בּוֹ אֶצֵּא לְגִמְלָאוֹת,
וְרַק דָּבָר אֶחָד יוֹכֵל אוֹתִי עוֹד לְרַגֵּשׁ –
לְרֵאוֹת אֶת הַמְּנוּי הַמִּיתוֹלוֹגִי מִתְּמַמֵּשׁ."

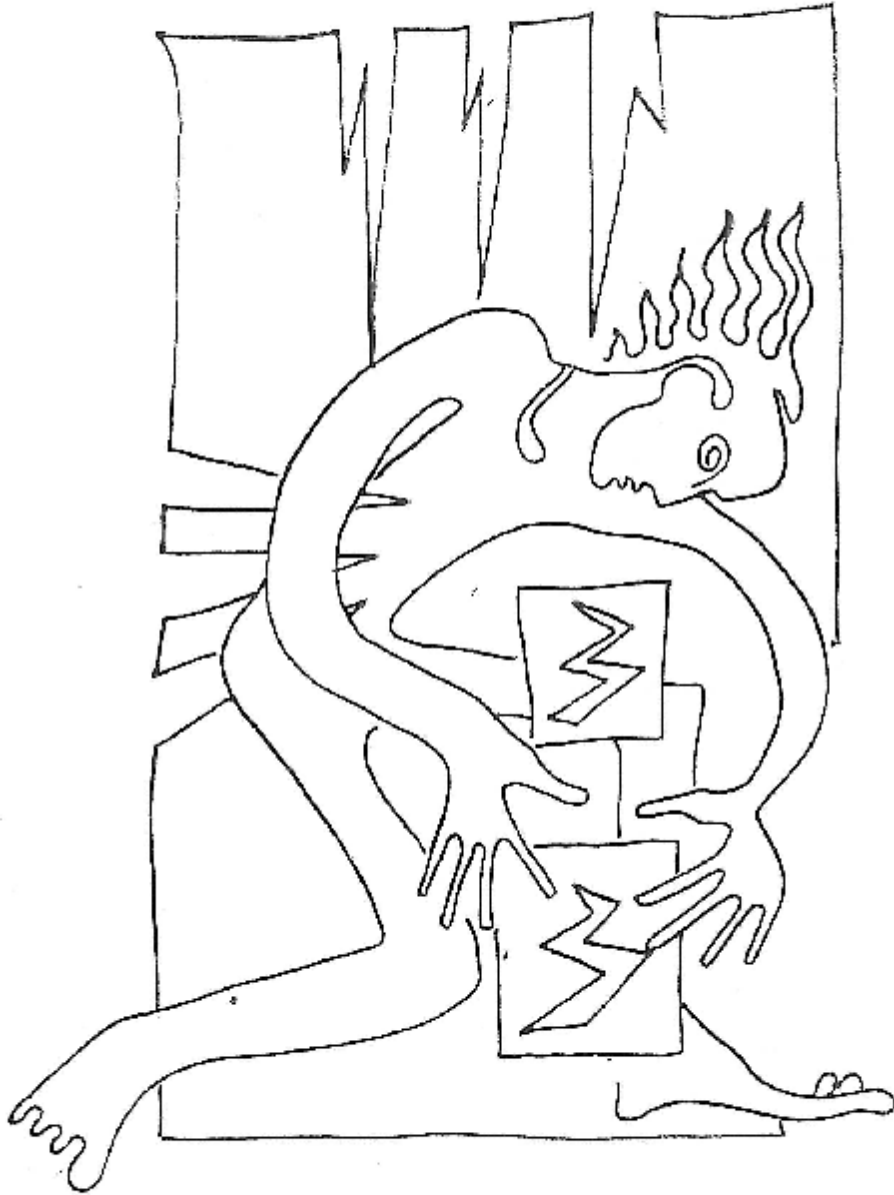
וְהַנְּשִׂיא מְזִיל דְּמַעָה וְשַׁח בְּהַתְּרַגְּשׁוֹת:
"אֲכֹן הַנְּעֵת תְּהִלֵּיךְ לְגַמְרִי לֹא פְּשׁוּט,
תְּכַנְנֶתָּ כְּמַצְבִּיא, וְהַתְּאַמְצָתָּ כְּמוֹ חֲמוֹר,
אוּלַם, לְצַעְרִי, בְּתַקְנוֹן חֲקוּק לְאִמֹר:
"כָּל תְּקוּן שְׁחִמֵשׁ שְׁנַיִם אֵינְנוּ מְנַצֵּל
עוֹבֵר בְּאִפְּן עֲצֻמוֹנִי לְהַנְּדָסַת חֲשָׁמַל!"

²² פרופסור אפלווג יצחק, נשיא עוקר-הרים,
אלוף אולימפי בנווט במים סוערים

20

1920

„Sitzender Mann“

מן המפורסמות היא כי הסטודנטים בפקולטה למדעי המחשב חכמים כינשוף, חרוצים כנמלה, וחדורי אתיקה כאסא כשר. וכאותה הנמלה, גם הסטודנטים שלנו מפיקים את המרב מעבודת-צוות, ואנו מעודדים אותם לשתף פעולה בפרויקטים קבוצתיים ובהתכוננות מתוזמרת למבחנים. המבחנים עצמם, אין צורך לציין, לא נועדו לסייעור מוחות. בעניין זה אנו כמובן סומכים על אותה כשרות אתית ידועה של הסטודנטים בעיניים עצומות (עד כדי סדק צר), וממאנים לאמץ מדיניות שהייתה נהוגה בעבר במקומות פחות מוארים משלנו, לצרף לטופס הבחינה איזה רמז דקיק המזהיר מפני העתקה, כְּבִזּוּ הלשון²³:

כָּל פְּלִגְיָטוֹר וְכָל הַעוֹזֵר כְּנִגְדּוֹ –
מֵאֵרֶת פְּרוּמְתָאוֹס תּוֹחַל עַל כְּבִדּוֹ,
וְכַחוּטָא וּמְחֻטָּא – כֵּן מוֹחַל עַל כְּבוֹדוֹ –
רַק בְּקוֹץ וְחֵרוֹל סוּגִים יְמֵי חֵלְדוֹ.

עד כאן קיצור תולדותינו בעת החדשה. עם זאת, נותרה עוד מגילה אחת באמתחתנו. כידוע, הפרס היוקרתי ביותר במדע – פרס נובל – אינו ניתן בתחום מדעי המחשב, פשוט משום שאלפרד נובל הלך לעולמו שנים רבות לפני שתחום זה בא לעולמנו. בשנת תשע"ב זכה פרופסור-מחקר דן שכטמן מן הפקולטה להנדסת חומרים בטכניון בפרס נובל בתחום הכימיה. במהלך טקס מיוחד שנערך לכבודו בטכניון הוצגה מגילת "דני עקשני", וכך זכינו גם אנו – אם לא ממש להשתחוות בפני מלך שבדיה – לפחות לנפנף בחדווה לשגרירותנו.

---

²³ האמת היא שנסינו, אך גלינו – כה מצחיק: המשפיל לפענח מפילא לא מעתיק

מגלת דני עקשני

לפני שנים רבות מספור (אולי איזה שלשים)
היה הנה מדען צעיר, צנוע אך מרשים,
שיום אחד ראה במיקרוסקופ מעין גביש,
שעד אותו היום ממש עוד לא צפה בו איש.

שמח ונרגש פרץ האיש למסדרון
והתרוצץ הלך ושוב ושר במלוא גרון:
"נדמה לי שעליתי על תגלית פורצת-דרך!
כי המחזור אינו מחזור – הוא רק מחזור בערך!"

לשמע קריאותיו קבצו ובאו במרוצה
רעיו ועמיתיו וחבריו מן הקבוצה,
הקשיבו בנימוס אמריקני לדבריו
על עצמתה של תגליתו ועמק ממצאיו,

וכה אמרו לו: "שמע נא, תגליתך עפר ואפר,
כי היא סותרת בעליל את הכתוב בספר!
מדוע זה אינך מבין דבר-מה כל כך חשוב:
זה לא גביש אם יש בו רק סימטריית סיבוב!"

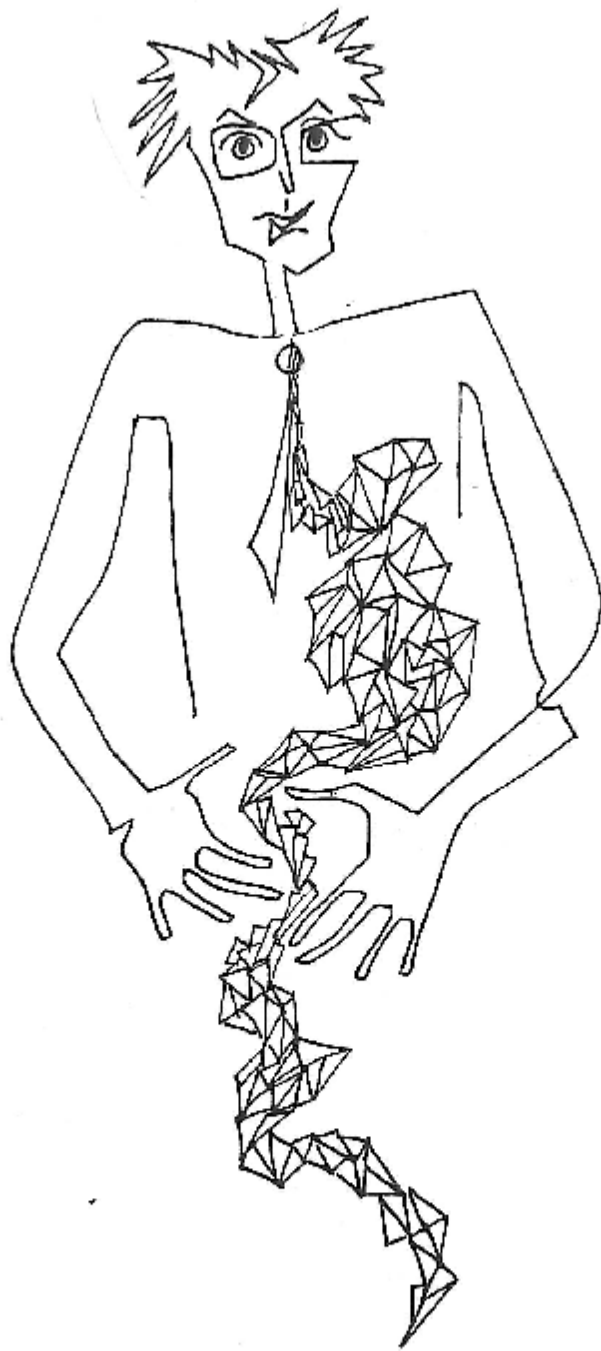
משיב האיש: "אם רק נרצה הכל עוד אפשרי,
ראו בעצמכם במיקרוסקופ שבחדרי!"

אך הם בשלהם: "אתה רוצה לגזר קופונים,
אך לנו אין אמון במיקרוסקופ האלקטרוני,
וכה פסקו בחכמתם רבינו ומורינו:
אולי אתה עולה כהן, אך לא בבית ספרנו!
הנה שלום חבר, ועוד יעצה בין ידידים:
הואל נא להמציא דברים שאנו כבר יודעים."

כיון שחבריו ממאנים להתפעל,
אורז האיש את חפציו ושב לישראל,
ושם בין עמיתיו המכרים והטובים
מפליג בהרצאות על ממצאיו החשובים,
פורש תאוריה מקיפה, מציע איך לחקר,
מזמין את חבריו להצטרף ולעזר.

רעיו טובי המזג מקשיבים בסבלנות
ומנסחים את תשובתם ברך ועדינות:

21

Att
2012

"4078 13" 2/20

"הרבצת בני תורתך, ואף חפרת חפר, אד ממציאך מתנגשים עם הכתוב בספר! ועוד נוספה על מנת לשלל אי-הבנה, כי קדומך המיעד שרוי בסכנה, ואין לך בררה אלא לפרש מן הקבוצה כי לינוס²⁴ מכנה אותך מדען-למחצה."

הוא מתעקש: "ומה בקשר לעבודות עצמן? הביטו וראו שבסריג יש בלגון!"
אד הם עונים: "עזב עבודות – אסור להתבלבל – ללינוס פולינג, אל תשפח, יש שני פרסי נובל!"

שנים חולפות ביעף, נושאות עמן התפתחויות, והגבישים המגניבים צצים כפטריות, והמדען עובד קשה, חוקר יומם וליל, ומדלג בהצלחה מחיל אלי חיל, וכעבר עוד פרק זמן, ביום נמחר ומר, הולך לו לינוס הגדול בדרך כל בשר...

פתאום צצים מעריצים מכל קצוות תבל, נדם טופחת על שכמו, בפיהם שיר-הלל, תמיד תמכו, תמיד סמכו ופירגנו מאד (מפאת כבודו של לינוס הם שמרו על כך בסוד).

הספר הנזכר לעיל מובא למנוחות, ובמקומו נכתב אחר – רב-מכר לא פחות! והפרסים זורמים אף הם, "אמת" ו"ישראל", מדליה פה, מדליה שם, ולבסוף – נובל!

אשר על כן, נקבצנו כאן בגיל וצהלה לשמע עלילות, להשתכשך בתהלה, למזג כוסית ולברך בקול גדול מאד: מזל טוב דני שכטמן – באמת כל הכבוד!!

---

²⁴ פרופסור לינוס פולינג, פעיל שלום וגאון מדע, נודע עוד בחייו כאיש מופת ואגדה

אַחֲרִית דְּבַר

בחלוף השנים בגרנו ומצאנו נחת בבנייננו המהולל. למדנו, פחות או יותר, לשתף פעולה עם הפקולטה להנדסת חשמל, והיום היחסים טובים מתמיד. לאחרונה הוקם אפילו מרכז משותף אשר זכה לתקנים ייעודיים משלו – אוצר בלום ממש!

וְזֶה, מִטְּבַע הַדְּבָרִים, סוּפוֹ שֶׁל סְפוּרֵנוּ,
כִּי הָעֵבֶר אָמַנְנוּ חֲשׂוֹף לְמַעַן נְשׁוּרֵנוּ,
אֲדָה הָעֵתִיד צוֹפֵן סוּדוֹת וְלוֹיט בְּרַעְלָה,
בְּמִקּוֹם לְהִתְנַבֵּא לְשׂוּא, נִחַתְּם בְּמִשְׁאָלָה.

יְהִי רְצוֹן וְעוֹד נִחֵיהַ בְּצוֹתָא כְּאֲחִים
וְנַעֲמִיד דּוֹרוֹת שֶׁל תְּלַמִּידִים מְשֻׁבְּחִים,
נִקְלַט אֶל שׁוֹרוֹתֵינוּ גְּאוּנֵי מַדְעָ וְחִ"ן,
נִרְבֵּה כְּלוֹת פְּרָסֵי מַחְקָר – וְחִתְּנִים גַּם כֵּן,

וּבְחֻלְף שָׁנִים, לַעֲת נִצָּא לְגַמְלָאוֹת,
גַּם אֲזִי לְחַנּוּי לֹא נִנוּס וְלֹא נִדְעַ תְּלָאוֹת,
וְכִי יִתְהַה פְּלוּנֵי עַל קוֹרוֹתֵינוּ מְשֻׁכָּבֵר,
נִטָּה בְּרַחֲב לֵב מִבֶּט אוֹהֵד אֶל הָעֵבֶר,

וְכֵן נֹאמַר: "לִפְנֵי שָׁנִים הַכֹּל נִרְאָה אַחֲרֵת,
חֵינּוּ בְּתִקּוּפָה לְאִין עָרְךָ פְּחוֹת זוֹהָרֵת,
הִרְחַק מִזֵּיו-חַמָּה, בְּחוֹר נִדַח וּמֵאֶפֶל
בְּצֵל שְׁכֵנָה אֲשֶׁר עֵסְקָה בְּהִנְדָּסַת חֲשֵׁמֶל."

וְאֲזִי נִפְלִיג בְּסְפוּרִים עַל קְנֻדֵי־ט צְמֻרֵת
אֲשֶׁר נִצַּל בְּזָכוֹת מִכְּתָב מִמְּמַלְכָה אַחֲרֵת,
עַל דִּיקָנִים מִיִּמְנִים אֲשֶׁר נִשְׂאוּ בְּנֶטֶל,
עַל כּוֹכְבִים שֶׁלֹּא צָלְחוּ אֶת וְעֵדוֹת הַקֶּטֶל,

וְעוֹד נוֹסִיף וְנִדְבֵר עַל הַלִּיכֵי מְנוּי,
וְאִיךָ תִּמִּיד קוּינּוּ שְׁנִזְכָּה לְרֵאוֹת שְׁנוּי,
וְכִשְׁסוּפְסוּף נִבְחִין שֶׁהַבְּחוּר אֲבָד עֲנִין,
נִפְצִיר בּוֹ: "רְנַע, לֹא סְפָרְנוּ עוֹד עַל הַבְּנִין!"

בְּנִין זְקוּף וְגַא הַמִּתְנַשֵּׂא אֶל הַשָּׁמַיִם,
אֲשֶׁר הוֹקֵם בְּצַחוּק וְדַמְעָ, בְּזַעַת-אֶפֶסִים,
בְּשִׁנוֹר וּבִיצָרִים וּמִלְחָמוֹת עַל טְרִיטוֹרְיָה,
וְכָל אֲשֶׁר אָנוּ קוֹרְאִים בְּדִיעַבַד הַיִּסְטוֹרְיָה..."

אַחַר נִקְדָּה קִדְּהָ, וּבִטְפִיפַת אֲנִפִּילָאוֹת
נִחְמַק אֶל הַמְשָׁרֵד לְחַקֵּר נְסִים וְנִפְלָאוֹת.

32

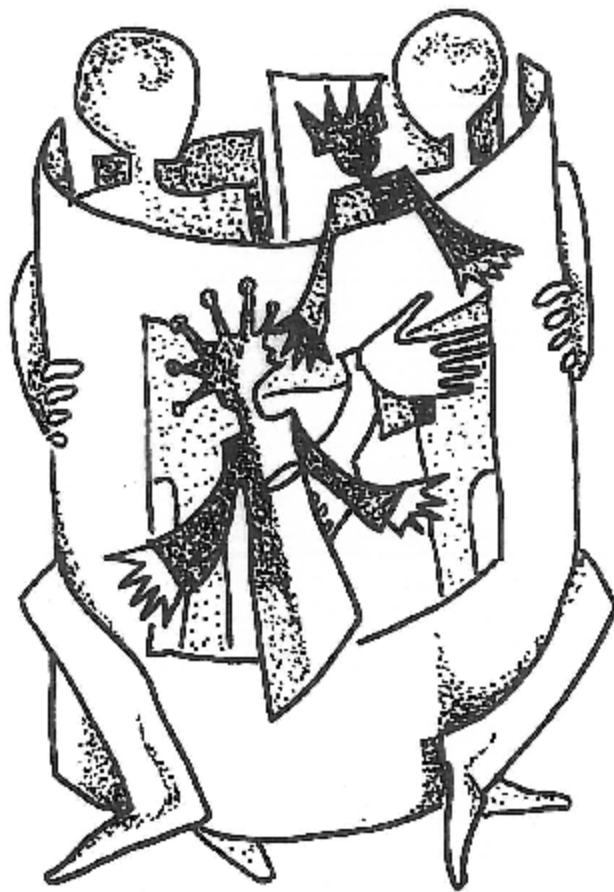

ATP 2012

no number

מונולוגים מפיך השורות

במאה השנים שחלפו מאז הנחת אבן הפינה, הטכניון נודע כמוסד טכנולוגי מוביל, והוא מצטייר כמקום של פלדה וזכוכית, בטון וגלגלי שיניים, ריבוי גברים ומיעוט נשים, ומְדַבֵּר צֶה בכל הנוגע לרוח ולמדעיה. ברם, בשנים האחרונות עובר המוסד המהולל הזה שינוי של ממש. ניצנים ראשונים לכך נבטו בסוף שנות התשעים, כאשר מגרש החנייה המפלצתי בלב הקמפוס הועתק לאתר לא ידוע והוחלף בחלקת דשא רענן. עתה, בשנת תשע"ב, לראשונה בהיסטוריה עלה מספר הנשים אשר הוענק להן תואר דוקטור על מספר הגברים; ובימים אלה ממש מקיימים קברניטי הטכניון דיונים קדחתניים שעניינם מיסוד חובת לימודי קורסים בתחום מדעי הרוח במסגרת התואר הראשון.

ברוח רנסאנס זה, חלקו השני של הספר מתמקד דווקא בדמויות תנ"כיות. כידוע, התנ"ך שלנו עשיר בדמויות ועמוק ברעיונות ורחב יריעה עד מאוד. דא עקא, הוא הושלם ונחתם זמן רב לפני העידן הדיגיטלי, ונפחו מוגבל. אי לכך, דמויות רבות בתנ"ך זכו לבמה מאוד מצומצמת להבעת דעתן ורגשותיהן והשקפת עולמן, וחלקן אף נותרו אילם לחלוטין (כדוגמת הדג הגדול שבלע את יונה הנביא).

לנו לא נותר אלא לנחש כיצד נאומן היה נשמע אילו זכו לשאתו, וכך אכן אנו עושים בדפים אלה.

תְּקוּוֹת וְאַכְזָבוֹת

- א. מְנוּחַ אָבִי שְׁמֵשׁוֹן
- ב. דִּינָה בֵּת יַעֲקֹב וְלֵאָה
- ג. פּוֹטִיפָר
- ד. אָבִישַׁג הַשּׁוֹנֵמִית
- ה. עֵתְלָיָה אִם אַחֲזִיחוּ
- ו. בֵּת־שֶׁבַע

מנוח אבי שמשון

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצְרָעָה מִמִּשְׁפַּחַת הַדְּנִי וּשְׁמוֹ מְנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עֲקָרָה וְלֹא יֵלְדָה.
וַיֵּרָא מֶלֶאךָ-ה' אֶל-הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אֲלֶיהָ הִנֵּה-נָא אֶת-עֲקָרָה וְלֹא יֵלְדָת וְהָרִית וְיֵלְדָת בֶּן.

וַתְּבוֹא הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר לְאִשְׁהָ לֹאמַר אִישׁ הָאֶלֶּהִים בָּא אֵלַי וּמְרָאָהוּ כְּמֵרְאָה מֶלֶאךָ הָאֱלֹהִים...

(שופטים, יג' 2-3, 6)

חֲרָשְׁתִּי רַבּוֹת, גַּם זָרַעְתִּי בְּלִי דִי,
אֵד יָבוּל לֹא רָאִיתִי עַדְיוֹ,
דְּלִיל שְׁעָרִי, עֲמָקִים הֵם קִמְטִי,
וּבְנִים וּבָנוֹת לִי עוֹד אֵין,

וְאִשְׁתִּי, עוֹד יָפָה הִיא כְּבָלִיל הַכְּלוּלוֹת,
אֵד כְּכֹל הַנְּרָאָה עֲקָרָה,
לְפָרְקִים אֲשַׁמְעֶנָּה בּוֹכָה בְּלִילוֹת,
חֲנוּקָה בְּדַמְעוֹת צַעֲרָה.

בְּכָל עָרֵב תִּפְצֹר בִּי, עִם רֵדֶת חֲמָה:
"נִסָּה נָא עוֹד פַּעַם, מְנוּחַ,"
וְאֲנִי מִתְאַמֵּץ לְהִבִּיא נַחְמָה,
וּמוֹצֵא שׁוֹב שְׂאִין בִּי הַפַּח.

אֵד אֶתְמוּל, עִם שׁוֹבֵי אֵל בֵּיתֵנוּ הַטּוֹב,
נְהַרָה הִיא בְּנִגְהָ עֲנֵג
וְהַדִּיפָה נִיחוּחַ מִתּוֹק וְרִטֹב,
הַכָּאֵב בְּעֵינֶיהָ נְמוּג,

וַתֹּאמֶר לִי: "בָּא אֵלַי שְׁלִיחַ הָאֵל,
וְהִבִּיא עִמּוֹ מִסֵּר פְּלָאִי;
הוּא הַבְּטִיחַ לִי בֶן רַב-אוֹנִים וְגוֹאֵל,
בֶּן קָסוּם וְנִפְלָא, בֶּן שְׁלִי!"

וְאֶפֶל עַל פָּנָי, וְאֶקְרָא: "חִי נִפְשִׁי,
יְהִי שֵׁם אֲדוֹנָי מְבָרָךְ!"
(אֵד אוֹדָה כִּי תִהְיֶה בְּסִתֵּר לְבִי,
הָאֵם זֶהוּ רִיחוֹ שֶׁל מֶלֶאךָ?)

2

2012

~ Hene'at' n'ja ~

דינה בת יעקב ולאָה

ויאמר יעקב אל-יוסף אל שדי נראה-אלי בלוי בארץ כנען ויברך אתי. ויאמר אלי הנני מפרך
והרבייך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את-הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם. ועתה שני-בניך
הנולדים לך בארץ מצרים עד-באי אליך מצרימה לי-הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו-לי.

(בראשית, מח' 3 - 5)

משכימה לקום בבקר
ונגשת למטבח,
להכין לאבא אכל
אשר הוא אוהב כל כך.

את האהל מסדרת,
חיש שוטפת הכלים,
ולעבדים עוזרת
להשקות את הגמלים.

עשבים שוטים תולשת,
מפטמת אֲוִזִים,
ומשם לדיר נגשת
לחלוב את העזים.

מגבות, סדינים כובסת,
משפשת חתולים,
ואף פעם לא כועסת,
טוב, אולי קצת לפעמים.

בשובי עם רדת ערב,
כשהשמש כבר ענף,
מתקנת איזה גרב
או כתנת ליוסף.

מצפה בקצור רוח
לשובו של יעקב,
לא עוצרת כלל לנוח
עד לבוא אבי הטוב.

וכשאבא שוב עמנו,
הוא מפליג בספורים,
איך יצמח לו מאתנו
עם בן שנים-עשר שבטים.

רק הלילה קצת לא כיפי,
כי עצוב לי במיוחד:
למה שני שבטים לספי,
אבל לי אף לא אחד?

AK 2012 "Last of 13"

פוֹטִיפֶר

וּתְתַפְּשֶׁהוּ בְּבִגְדוֹ לְאִמּוֹר : שְׂכָבָה עִמִּי . וַיַּעֲזֹב בְּגָדוֹ בְּיָדָהּ וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה .
וַתִּנָּח בְּגָדוֹ אֶצְלָהּ עַד-בּוֹא אֲדֹנָיו אֶל-בֵּיתוֹ . וַתְּדַבֵּר אֵלָיו כְּדִבְרֵימֵי הָאֱלֹהִים לְאִמּוֹר
בָּא אֵלַי הָעֶבֶד הָעֵבְרִי אֲשֶׁר-הִבֵּאתָ לָנוּ לְצַחֵק בִּי .

(בְּרֵאשִׁית, לט' 12, 16 - 17)

יוֹסֵף הָיָה עֶבֶד חָרוֹץ וְנָאוֹר,
מֵהַיּוֹם כִּבְּרָ אֵינָנוּ אֹתוֹ .
הוּא נִתְפַּס כְּשֶׁהִשְׁאִיר אֶת בְּגָדוֹ מֵאַחֹר,
עַת נִסָּה לְצַחֵק בְּאִשְׁתִּי .

הִשְׁלַכְתִּיהוּ לְכֹלָא, וְזוֹ הַסֵּבָה :
הַקְּנָאָה בְּעֵרָה בְּקִרְבִּי ;
הַכִּיצַד זֶה הָעוֹ לְצַחֵק הוּא גַם בָּהּ,
כְּשֶׁאִמֵּשׁ צַחֵק הוּא רַק בִּי?

4

George 20.10

אַבִּישַׁג הַשׁוֹנְמִית

וְהַמְלִךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַיָּמִים וַיִּכְסְהוּ בַּבְּגָדִים וְלֹא יָחַם לוֹ. וַיֹּאמְרוּ לוֹ עֲבָדָיו יִבְקָשׁוּ לְאֲדֹנֵי הַמְּלָךְ
נַעֲרָה בְּתוּלָה וְעִמָּזָה לְפָנָיו הַמְּלָךְ וַתְּהִי-לוֹ סַכְנָת וְשִׁכְבָּה בְּחִיקָךְ וְחָם לְאֲדֹנֵי הַמְּלָךְ.
וַיִּבְקָשׁוּ נַעֲרָה יָפָה בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצְאוּ אֶת-אַבִּישַׁג הַשׁוֹנְמִית וַיָּבֵאוּ אֹתָהּ לְמֶלֶךְ.
וְהַנַּעֲרָה יָפָה עַד-מְאֹד וַתְּהִי לְמֶלֶךְ סַכְנָת וַתִּשְׁרָתְהוּ וְהַמְּלָךְ לֹא יָדָעָה.

(מְלָכִים א, א' 1 - 4)

רְצִיתִי לוֹמַר: "הַתִּדְעַ אֵיךְ בָּרַק
לְעוֹלָם אֶת הַרְעַם יִקְדִּים?
הַתּוֹכֵל לְהַסְבִּיר אֵיךְ כּוֹיֵת הַמֶּרְק
הִיא קֶשֶׁה מִכּוֹיֵת הָאָדָמִים?"

רְצִיתִי לִשְׁאֹל: "הַתִּבְיֵן אֵיךְ הָאֵשׁ
מְחַשֶּׁלֶת אֶת חֵד הַחֲנִית?
וּמִדּוּעַ הַקֶּשֶׁת בָּעֵבֶר עֲקָמָה,
וְכִיצַד זֶה הִיא כֹּה צְבָעוֹנִית?"

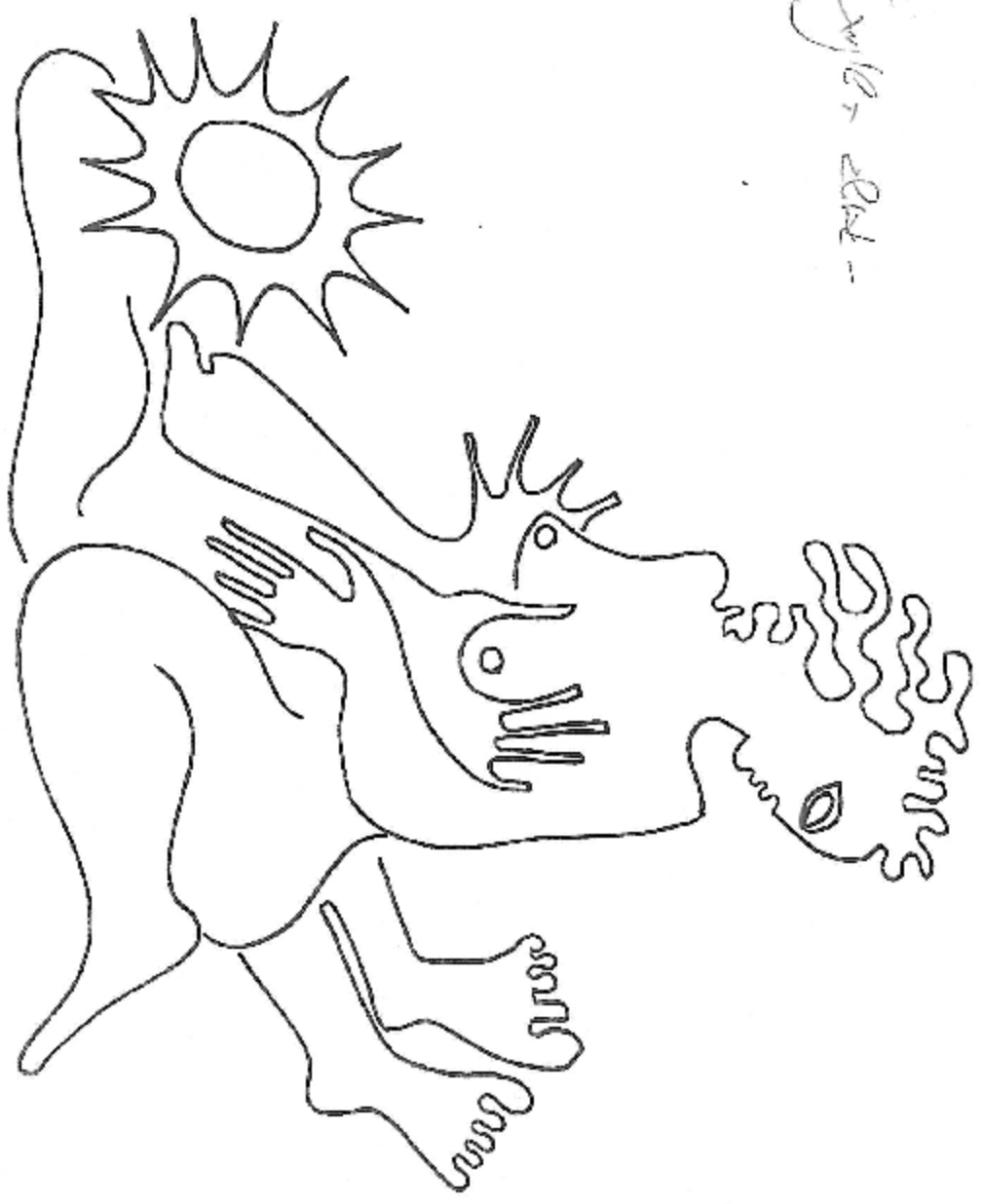
לְהַקְשׁוֹת לוֹ: "וְאֵיךְ מְנוּטוֹת צְפָרִים
אֵל עֲבָרֵי אֲרָצוֹת רְחוֹקוֹת?
וְאִם יֵשׁ אֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם, מֶלֶכִּי,
אִז מִדּוּעַ מֵתִים תִּינּוֹקוֹת?"

וְרְצִיתִי לְלַחֵשׁ לוֹ: "אֶת מוֹ נִפְשֶׁךְ
הַדְּוִיָּה, הַתִּדְעַ לְנַחֵם?
הַתִּשְׁכִּיל לְעֻטוֹת אֲרוּכָה לְפָצְעֵי
לְבָבוֹ הַשׁוֹתֵת שֶׁל לוֹחֵם?"

אוֹ אוֹלֵי בְּשִׁנְתֶּךָ הַטְּרוּפָה מְרַקְדִּים עוֹד
שִׁדֵּי אוֹרְיָה וְנָבֵל?
הַתִּשְׁמַע עוֹד אֶת בְּכִי עוֹלְלֶךָ הַגּוֹסֵס?
אֶת צְחוּקָה הַחֲלוּל שֶׁל מִיכָל?"

וְרְצִיתִי לְקַרֵּא לוֹ: "גַּלְהָ אֶת עֵינֵי,
וְהִיָּה לִי עֲמִית וּמִנְחָה!"
אֲבָל הוּא רַק רֵעַד, וְשַׁחַק בְּשִׁדֵּי,
וְהִגִּיר אֶת רִירוֹ הַדּוֹחָה.

⑤
From
- style - edit -

עֲתִלְיָה אִם אַחֲזִיחֻהוּ

וְעֲתִלְיָה אִם אַחֲזִיחֻהוּ רְאֵתָהּ כִּי מֵת בָּנָה וְתִקַּם וְתֵאבֹד אֶת כָּל-זֶרַע הַמַּמְלָכָה. וְתִקַּח יְהוֹשֻׁבֵעַ בַּת-
הַמֶּלֶךְ-יֹרָם אַחֻת אַחֲזִיחֻהוּ אֶת-יֹאשׁ בֶּן-אַחֲזִיָּה וְתִגָּב אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי-הַמֶּלֶךְ הַמּוֹמְתִים,
אֹתוֹ וְאֶת-מִינְקֹתָיו בְּחֹדֶר הַמְטוֹת וַיִּסְתְּרוּ אֹתוֹ מִפְּנֵי עֲתִלְיָהוּ וְלֹא הוּמָת.

(מלכים ב, יא' 1 - 2)

אוֹצוּ רוֹצְוֵי נְכָדִי,
בּוֹאוּ חִישׁ מִהֵר אֵלַי,
הוֹדְעָה לִי אֵימָה:
אָבָא מֵת בַּמְלַחְמָה.

אֵל תִּבְכוּ נָא יְלָדִים,
נִתְנַחַם בְּכִיבוּדִים,
טַעְמוּ מִן הָעוֹגָה,
וְהִפְכוּנִי לַמַּלְכָּה.

⑤

triste de rido

בְּתִשְׁבַּע

וַיְהִי לַעֲתֵת הָעֶרְבַּב וַיִּקָּם דָּוִד מֵעַל מִשְׁכְּבוֹ וַיִּתְהַלֵּךְ עַל-גַּג בַּיִת-הַמִּלְכָּד
וַיֵּרָא אִשָּׁה לְחֻצַּת מַעַל הַגֵּג וְהָאִשָּׁה טוֹבַת מְרָאָה מְאֹד.

(שמואל ב, יא' 2)

שְׁיוֹפִיעַ,
מִסְתוֹרֵי וְקִסּוּם וּמִפְתִּיעַ,
בְּאוֹר הַשְּׁקִיעָה הַמְּגִיעַ
אֶת מְרוֹם מוֹשְׁבוֹ עַל הַגֵּג.

שְׁיִגִיעַ,
אֲדָמוּנֵי וְקִדּוּם וּמִכְרִיעַ,
יִקְרָאנִי אֱלֹהֵי בְּמִפְגִיעַ,
בְּטָרִם אֶקְפֵּא כְּאֵן כְּמוֹ דָּג.

AK 2012

~ rlx ~

תַּעֲתוּעֵי גוֹרָל

- א. סִיסְרָא
- ב. הֶבֶל
- ג. הָאִשָּׁה מִמְּגִדָּל תִּבְיָץ
- ד. זְמַרֵי אֲשֶׁר מְלַךְ עַל יִשְׂרָאֵל שִׁבְעָה יָמִים
- ה. אֲשֶׁתוֹ שֶׁל נֹחַ

סיסרא

וּבָרַק רָדֹף אַחֲרָי הֶרְכַּב וְאַחֲרָי הַמַּחֲנֶה עַד חֲרֹשֶׁת הַגּוֹיִם, וַיִּפֹּל כָּל-מַחֲנֶה סִיסְרָא לְפִי-חֶרֶב
לֹא נִשְׁאָר עַד-אַחַד. וְסִיסְרָא נָס בְּרִגְלָיו אֶל-אַהֶל יַעֲל אֵשֶׁת חֶבֶר הַקִּינִי
כִּי שָׁלוֹם בֵּין יָבִין מֶלֶךְ-חֶצְרוֹר וּבֵין בֵּית חֶבֶר הַקִּינִי.

וַתִּקַּח יַעֲל אֵשֶׁת-חֶבֶר אֶת-יִתְד הָאֹהֶל וַתִּשֶׂם אֶת-הַמַּקְבָּת בִּיָּדָהּ וַתְּבוֹא אֵלָיו
בְּלֵאט וַתִּתְקַע אֶת-הַיִּתְד בְּרַקְתּוֹ וַתַּצְנַח בְּאַרְצָהּ וְהוּא-נֹרֵדִם וַיַּעַף וַיָּמָת.

(שופטים, ד' 16-17, 21)

פִּתְחֵי אֶת הָאֹהֶל, פִּתְחִיהוּ יַעֲל,
הַשְּׂקִינִי נָא מִן הַחֶלֶב,
הַקְּשִׁיבִי, אִי-שָׁמָּה הַמּוֹן מִשְׁתוֹלֵל,
צְמֵא-דָם וְעוֹלֵז אֵלֵי קָרֵב.

אֶתְמוֹל עוֹד הִיִּתִּי אֲמִיץ וְרֵב-אוֹן,
אֲלִים, וְנוֹקֵם, וְאַכְזָר,
וּפְתָאוֹם אֲנִי שׁוֹב אוֹתוֹ נַעַר קֶטָן,
אִי-אֶז בְּמַחֲזוֹת הָעֶבֶר.

הֵם כִּנּוּ אוֹתִי "סִיסִי סְרִיסִי סוּס-רַע"
וְהִצְבִּיעוּ עָלַי בְּרַחוּב,
הֵם הִשְׁתִּינּוּ עָלַי מִמְרוֹמֵי הַגְּזוֹזוֹטְרָה,
וְקִרְאוּ לָזָה גֶשֶׁם צָהָב,

וּבְשׁוּבֵי לְבִיתִי, מִתְיַפַּח מְרָה,
רְגִישׁ, וְאַמְלָל, וְשָׁבִיר,
אָבִי הָאֱהוּב הָעֲנִיק לִי סְטִיָּרָה,
וְגַעַר בִּי, מִתִּי כֶּבֶד תַּחֲזִיר?

הַחֲזִרְתִּי, יַעֲל, הוּי אִיךָ הַחֲזִרְתִּי
לְמַעַן כְּבוֹדוֹ שֶׁל אָבִי,
הַכִּיתִי, הִרְסִיתִי, רְצַחְתִּי, שְׁבַרְתִּי,
נִקְמְתִי חֲרַפְתִּי כְּאָבִי.

אִךָ הַיּוֹם, אֲלָלִי, הַתְּהַפֵּךְ הַגִּלְגָּל,
וְשׁוֹב אֲנֹכִי הַנֶּרְדָּף,
אֲנִי שׁוֹב אוֹתוֹ יֶלֶד נִמְלֵט, מִבְּהֶל,
מִפְּנֵי הַהֲמוֹן הַמְּטָרָף.

אֶז פִּתְחִיהוּ, יַעֲל, כֹּן פִּתְחֵי אֶהְלֵךְ,
לֹא, אֶל תְּשִׁיבִינִי רִיקִם,
הַנִּיחִי, יַעֲל, אֶת רְאשֵׁי בְּחִיקָךָ,
כִּי יַעַף אֲנֹכִי וְנֹרֵדִם.

רַק עֲלִיךָ אוֹכֵל עוֹד לְסִמָּךְ, אֵשֶׁת חֵיל,
עֲשִׂי נָא עוֹד חֶסֶד עִמִּי,
הַעִירִי אוֹתִי נָא עִם רֵדֶת הַלֵּיל,
אִם לֹא אֶתְעוֹרֵר בְּעֶצְמִי.

8

2012
-boa

הַבֵּל

וַיֹּאמֶר קִין אֶל-הֶבֶל אָחִיו, וַיְהִי בִּהְיוֹתָם בַּשָּׂדֶה וַיִּקָּם קִין אֶל-הֶבֶל אָחִיו וַיַּהַרְגֵהוּ.

(בְּרֵאשִׁית, ד' 8)

קִין אָחִי הוּא בְּחוּר מְצִין,
אֵד תִּמְיֵד מִתְעַצְבֵּן בְּקִלּוֹת.
אֲנִי, לְעַמַּת זֹאת, בְּכָל־לֹא רָגַזוּ,
אֲבָל מִלֶּךְ בְּהִתְעַלְלוֹת.

שְׁחָרְרְתִי לוֹ עֵדֶר עֲזִים בְּגִנָּה
וְחִתְכֹּתִי לוֹ אֶת הַגְּדָרוֹת,
פְּזַרְתִּי לוֹ חֶפֶן כְּנִים בַּמָּטָה
וְהִרְעַלְתִּי לוֹ שְׂתֵי בְּאֵרוֹת.

מֵאֲסוֹן לְאֲסוֹן זַעַמוֹ מִתְגַּבֵּר,
בְּלִילוֹת לֹא יֵשֶׁן כָּל כֶּף טוֹב,
הוּא נִרְאֶה לִי נוֹרָא דְכְּאוֹנֵי וְקוֹדֵר,
כְּנִרְאֶה יִתְפַּגֵּר בְּקָרוֹב.

אִמָּא אִמְרָה שְׁבָכֶל הָעוֹלָם
אִין כְּמוֹנֵי רְשָׁע מְרָשָׁע.
הִיא אִינָה מְבִינָה שְׂמוֹתוֹ הַמְּקֻדָּם
יִשְׁדָּרַג אֶת חִלְקֵי בִירוּשָׁה.

9

A. Ben

F

האשה ממגדל תבץ

וילך אבימלך אל-תבץ ויחן בתבץ וילכדה. ומגדל-עז היתה בתוך-העיר וינסו שמה כל-האנשים והנשים וכל בעלי העיר ויסגרו בעדם ויעלו על-גג המגדל. ויבא אבימלך עד-המגדל וילחם בו ויגש עד-פתח המגדל לשרפו באש. ותשלך אשה אחת פלח רכב על-ראש אבימלך ותרץ את-גלגלתו.

(שופטים, ט' 50-53)

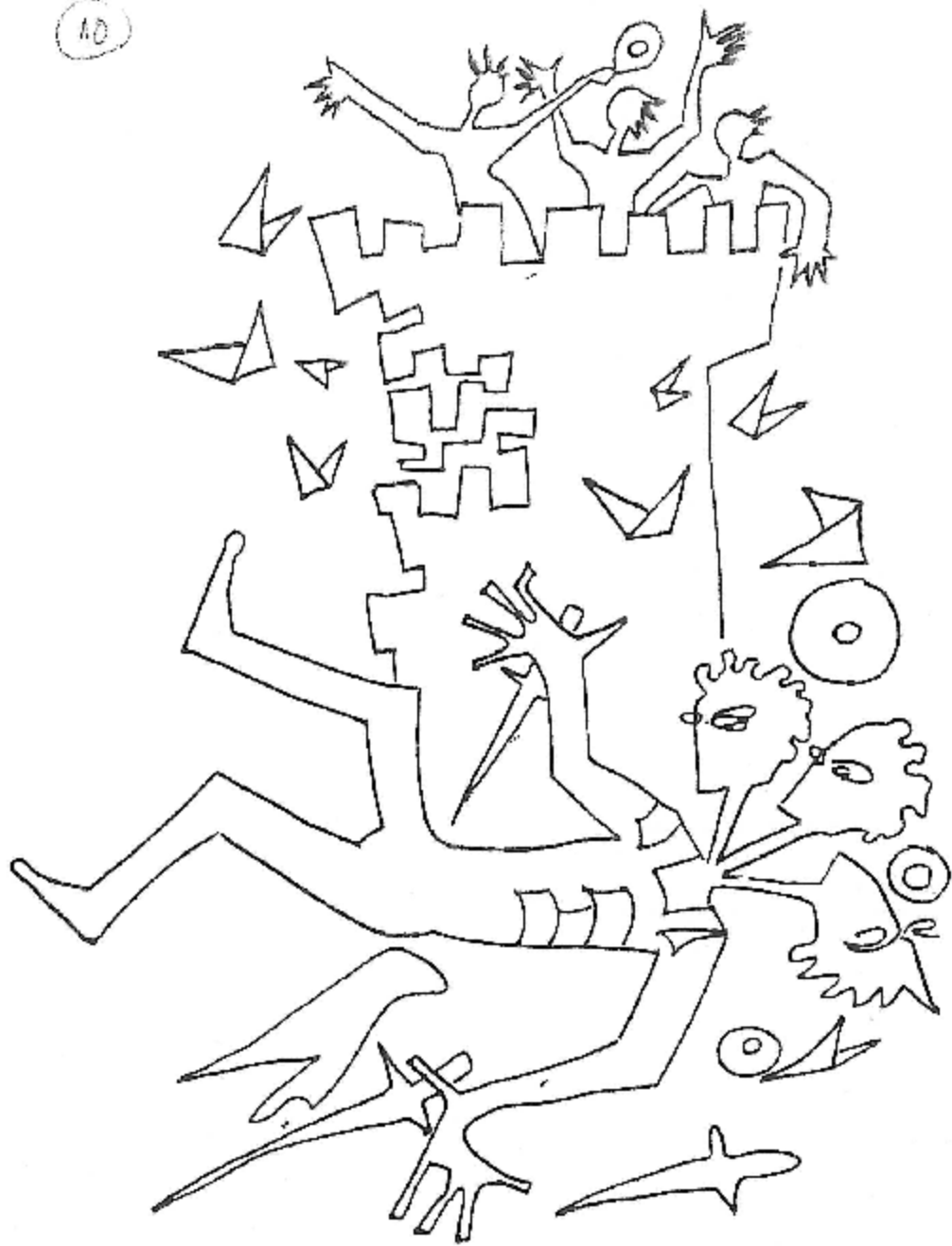
גבירותי בנות תבץ, המצב הוא עגום
וימעבר לגבול הסקנדל,
כך נודע לי היום במועצת חרום
מיחדת על גג המגדל.

אבימלך תוקף עם המון חיליו,
וכלנו עכשו נצורים,
אבל לא יתכן שנחיה כאן יחדו
בכאלה תנאי מגורים.

ירקות נרקבים בענן צחנה,
הר-אשפה ותלי גרוטאות,
התהו-ובהו כובש כל פנה,
ופשוט אי אפשר כך לחיות.

משום כך, גבירותי, אכריזה בזה
על מבצע נקיין משלב,
ואפתח כבר בפלח הרכב הזה,
אשר טס מפה כאן ועכשו!

10

זמרי אשר מלך על ישראל שבעה ימים

בשנת עשרים ושבע שנה לאסא מלך יהודה מלך זמרי שבעת ימים בתרצה
והעם חנים על-גבתון אשר לפלשתים.

ויהי כראות זמרי כי-נלכדה העיר, ויבא אל-ארמון בית-המלך וישורף עליו את-בית-מלך באש וימת.

(מלכים א, טז' 15, 18)

ביום ראשון כבשתי את העיר בסערה,
ביום שני חגגתי במשתה ובכרה,
ביום שלישי החלטתי לאור הנסבות,
שיש לפעל להרחבת תקציב המסבות,
ומשום כך יום רביעי הקדש לגיוסים:
קרטוב של שגור, סחיטה כשרה, וסתם גבית מסים.

בחמישי כנסתי את טובי היועצים
לדון בעניני בנוי, גנון ושפוצים,
ביום ששי קים דיון, ופה אחד החלט,
שיש להערוך מיד לקבלת שבת.

וכך חלף עבר לו השבוע הראשון,
וכבר שבת בבקר ואני רוצה לישון,
ולחלום על עתיד מלך ישראל,
שנארוך שנים רבות, אם רק ירצה האל.

11

2002

~ 1205 ~

אַשְׁתּוֹ שֶׁל נֹחַ

שְׁנַיִם שָׁנִים בָּאוּ אֶל-נֹחַ אֶל-הַתְּבֵה זָכַר וּנְקֵבָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה אֱלֹהִים אֶת-נֹחַ.

וַיִּמַח אֶת-כָּל-הַיְקוּם אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה מֵאָדָם עַד-בְּהֵמָה עַד-רֶמֶשׂ וְעַד-עוֹף הַשָּׁמַיִם
וַיִּמָּחוּ מִן-הָאָרֶץ וַיִּשְׁאַר אֶדְ-נֹחַ וְאֲשֶׁר אִתּוֹ בַּתְּבֵה.

(בראשית, ז' 9, 23)

שָׁמַע נֹאחַ מִה קָרָה,
נִתְרַגְּשָׁה צָרָה צְרוּרָה,
רַק הַבֶּקֶר בְּמִסְדָּר
הַתְחִינֹר לִי הַדָּבָר.

הַסְתַּכַּל עַל הַחַיּוֹת,
רַק זֹוגוֹת וְעוֹד זֹוגוֹת:
פֶּר-פָּרָה, סְנַאִית-סְנַאִי,
חַתוּלִים (הוּא וְהִיא).

מִשׁוּם כֶּדֶד, וְדַאי תִּבְיִן
שֶׁמִּפְקֵד הָאֲכֹלוֹסִין
הָעֵלָה בִּי מִיֵּן חֲשֵׁשׁ
שֶׁנִּפְלָה טְעוֹת מִמֶּשׁ,

כִּי נִחְרַדְתִּי לְגִלּוֹת
שֶׁלְפִיל יֵשׁ שְׁתֵּי פִילוֹת,
אֲבָל אֵין כָּאֵן בַּתְּבֵה
אֶף מִמוֹתָה נִקְבָּה!

(12)

~ g l l k ~

גְבוּרִים בְּעַל פְּרָחִים

- א. גִּדְעוֹן בֶּן יוֹאָשׁ
- ב. גְּלִית הַפְּלִשְׁתִּי
- ג. אֶתוֹן בַּלְעָם
- ד. מֹשֶׁה רַבֵּנוּ

גִּדְעוֹן בֶּן יוֹאֵשׁ

וַעֲתָה קְרָא נָא בְּאֲזְנֵי הָעַם לֵאמֹר מִי-יָרָא וְחָרַד יֵשֶׁב וַיִּצְפֹּר מִהָר הַגְּלֻעָד.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל-גִּדְעוֹן בְּשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת הָאִישׁ הַמְּלַקְקִים אוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם
וְנִתְתִּי אֶת-מִדְּיָן בְּיָדְךָ וְכָל-הָעַם יִלְכוּ אִישׁ לְמַקְמוֹ.

(שופטים, ז' 3, 7)

שָׁמְעוּ אַחֵי, אֲנַחְנוּ כָּאֵן
לְהִלָּחֵם בְּצַבָּא מִדְּיָן,
וְזָהוּ עֵצָם הָעֵנִיָּן:
הַמַּאֲבָק הַמְּזִיָּן
בְּלִתֵּי-נְעִים וּמִסָּכָן!
אֲנִי צָרִיד צַבָּא קָטָן,
מִהִיר-תְּנוּעָה וּמִיָּמֶן,
וְכָלֵל אֵינְנִי מְעֵנִין
בְּמִי מִכֶּם אֲשֶׁר פֹּחַד,
מִי שְׁחָרַד, מִי שְׁרוּעֵד,
מִי שְׁתוּהָה וּמִהֶסֶס,
אוֹ שְׁחֻלְשׁ הוּא וְרוֹפֵס,
לֹא כָּל שָׂכָן מִי שְׁגוּסֵס
בְּאַהֲלָה שֶׁל הַתּוֹרָה,
מִי שְׁבוֹרַח מְצָרָה
וּמִתִּנְפַח מִסְטִירָה.

חֲכוּ נָא, אֵל תִּלְכוּ פְּלֻכָּם,
אֲנִי זָקוּק לְעִזְרַתְכֶם,
הֵן לֹא אוֹכֵל לְהִלָּחֵם
בְּצַבָּא מִדְּיָן הָאֲגָדִי
וּלְנִצְחוֹ בְּמוֹ-יָדִי
אִם תִּשְׁאִירוּנִי לְבַדִּי.

שָׁמְעוּ נָא מִי הַנְּשֹׂאָרִים,
הַקְּרִיטְרִיוֹנִים הֵם בְּרוּרִים,
שׁוֹחַחֲתֵי עִם הָאֱלֹהִים,
וְהוּא הוֹרָה לִי לְלַהֵק
מִי שְׁלִסְכָּנָה צוֹחֵק
אֲבָל יוֹדֵעַ לְלַקֵּק.

13

AF
Sraz

~ Eick je frozen ~

גְּלִית הַפְּלִשְׁתִּי

וַיִּחְזַק דָּוִד מִן-הַפְּלִשְׁתִּי בְּקִלְעַ וּבִבְאֵבֹן, וַיִּדַּךְ אֶת-הַפְּלִשְׁתִּי וַיְמִיתֵהוּ וַיַּחַרֵּב אֵין בְּיַד-דָּוִד.

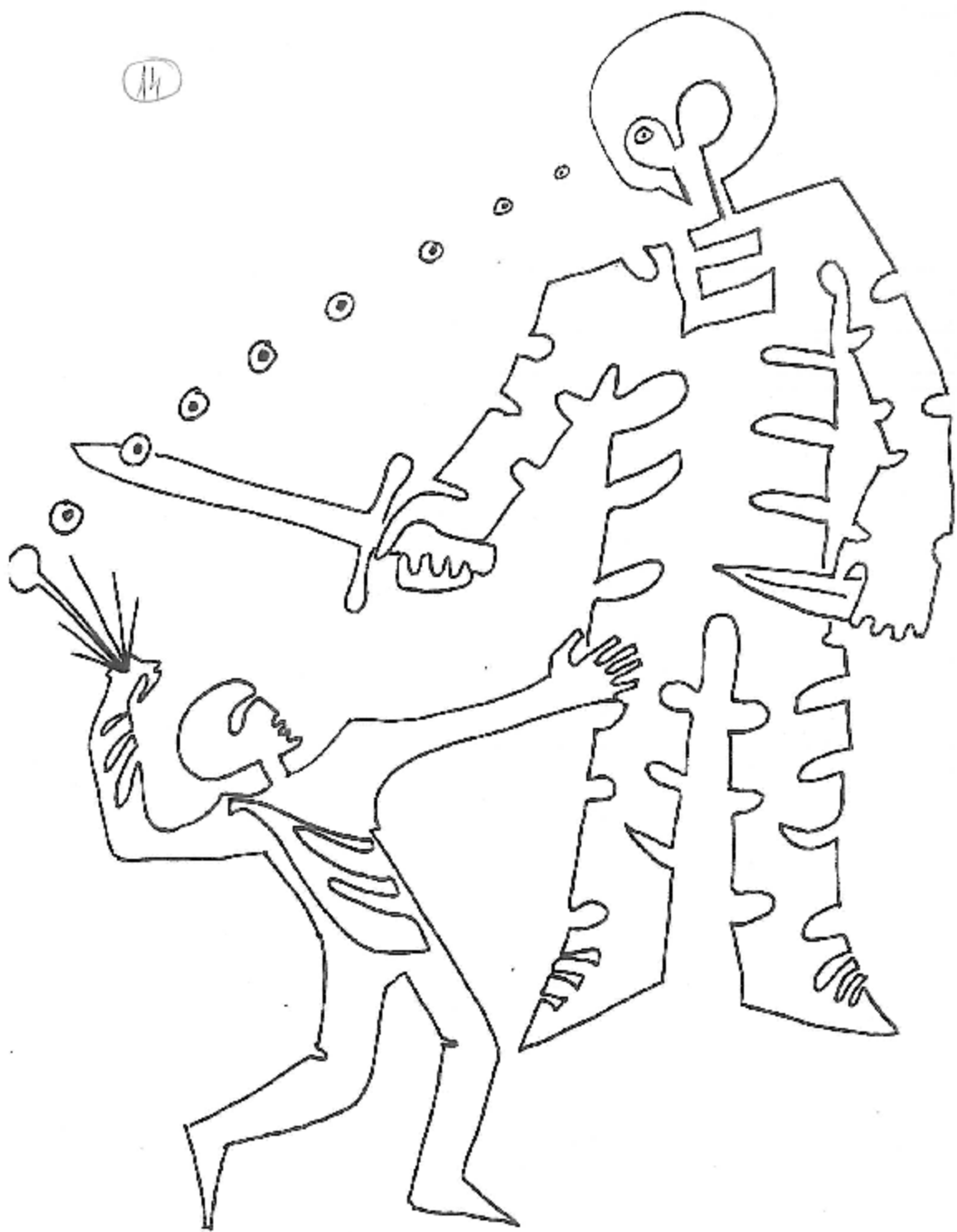
(שמואל א, יז' 50)

וְהִנֵּה אָנִי שׁוֹב בְּחַזִּית הַזֵּיכָרָה,
נִפְּיֵל גְּמֻלוֹנִי וְאֵיִם,
חָנוּט בְּשָׁרִיוֹן קִשְׁקָשִׁים מְגֻשָּׁם,
וּבְקָשִׁי מִצְּלִיחַ לְנִשְׁמָה,
וּצְרוּחוֹת הַקֶּהֱל הַכְּמִיָּה לְדָם,
שֶׁהִסְעִירוּ נַפְשִׁי בְּעֶבֶר,
פּוֹלְחוֹת אֶת אֲזָנֵי כְּאֶלְפֵי מַחֲטִים
וְצָרוֹת עַל מַחִי כְּמִכְמֵר.

"הוא עֵנֶק, " הם צוֹרְחִים, " אֲגִדָּה בְּחַיִּיו!"
כָּבֵד נִמְאָס לִי לְהִיּוֹת אֲגִדָּה,
אֲבָל מַהִי הַדְּרֹךְ לְחֹזֵר בְּתִשׁוּבָה,
כַּנְרָאָה לְעוֹלָם לֹא אֲדַע.

וְהִנֵּה אָנִי שׁוֹב מִתְּבוּנָן בְּאוֹיֵב
בְּמִבְּטַע עֲגֻמוֹמִי וְעֵינִי,
מִחֲפֵשֶׁת מִי יְהִיָּה הַקֶּרְבֵּן הָאֲמֻלָּל
שֶׁחָרַבִּי אֶת כְּרִסּוֹ תִשְׁסֹף,
וְתִפְרֹץ אֶל קֶרְבּוֹ כְּמוֹ חֵץ מְשֻׁלַּח,
מִרְטָשֶׁת קִבָּה וּמַעֲיָם,
אֱלֹהִים אֲדִירִים, רַק שְׁלֹא יִשְׁלַחוּ
אֶת הַנֶּעֱרַר יָפֵה הָעֵינִים.

14

- Nelson -

אַתּוֹן בְּלַעַם

וַתֵּרֶא הָאֵתּוֹן אֶת-מִלְאָךְ ה' נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בְּיָדוֹ, וַתֵּט הָאֵתּוֹן מִן-הַדֶּרֶךְ וַתֵּלֶךְ בַּשָּׂדֶה,
וַיֵּךְ בְּלַעַם אֶת-הָאֵתּוֹן לְהַטֹּתָהּ הַדֶּרֶךְ.

וַיִּפְתַּח ה' אֶת-פִּי הָאֵתּוֹן וַתֹּאמֶר לְבַלְעָם מַה-עָשִׂיתִי לָךְ כִּי הִכִּיתַנִּי זֶה שְׁלֹשׁ רָגְלִים.

(במדבר, כב' 23, 28)

חֲמֵשׁ שָׁנִים טוֹטְלִיּוֹת
לֹלָא זְכוּיּוֹת סוֹצִיאַלִיּוֹת
אוּ פְרָמִיּוֹת מִיְנִימְלִיּוֹת
עֲמַלְתִּי בְשִׁבִּילוֹ,

הִפְגַּנְתִּי קוֹלְגִיאַלִיּוֹת
וְשִׁפַּע שָׁל לוֹיַאֲלִיּוֹת,
הִקְפַּדְתִּי עַל פּוֹרְמְלִיּוֹת
בְּיַחְסֵי עֵמוֹ.

וְאִזּוּ בְיוֹם בְּהִיר אֶחָד
מִלְאָךְ אֱלִים וְלֹא נַחְמָד
עִם חָרֵב אֶרְכָּה בְיָד
נְדַחַף לִי מוֹל הָאֵף ;

דָּרַכְתִּי עַל הַבְּרָקִס מִיָּד,
שִׁבְרְתִי חֵישׁ מִצַּד לְצַד,
אֵךְ אֲדוֹנֵי הַמִּפְחָד
נְהַג בִּי כְמִטְרָף,

חָבַט בִּי בְּבְרוּטְלִיּוֹת
מִכּוֹת כְּמַעַט פְּטְלִיּוֹת,
כָּבֵר לֹא יִכְלַתִּי כָּלֵל לְהִיּוֹת
יּוֹתֵר בְּמַחִיצָתוֹ.

אֲמַרְתִּי לוֹ : "אִם לֹא תִפְסִיק
לְהַתְעַלֵּל וּלְהַפְלִיק,
מִחַר אֶתָּה לּוֹקַח תִּיק
וְטַס לָךְ מִפֶּה."

בְּסוּף גִּבְשָׁנוּ סְטֵאטוּס קוֹו :
אֲנִי בְיַחַד עִם אֲשֵׁתּוֹ
חִיּוֹת לְבַד בְּחִוּתוֹ
בְּשִׁקֵּט וְשִׁלוֹה,

כִּי מֵאוֹתָהּ תִקְרִית קִשָּׁה
גַּם יַחְסִי עִם הָאִשָּׁה
עָלוּ עַל דֶּרֶךְ חֲדָשָׁה -
שֶׁל אִשָּׁר וְתִקּוּהָ.

(15)

the scene

- road side -

מוֹשֶׁה רַבֵּנוּ

וּמִרְאֵה כְבוֹד ה' כְּאִשׁ אֲכֻלֶת בְּרֹאשׁ הַהָר לְעֵינַי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הָעָנָן
וַיַּעַל אֶל-הָהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה.

וַיֵּרָא הָעָם כִּי-בִשְׁשׁ מִשָּׁה לְרֹדֶת מִן-הָהָר וַיִּקְהַל הָעָם עַל-אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו: קוּם עֲשֵׂה-לָנוּ אֱלֹהִים
אֲשֶׁר יֵלְכוּ לִפְנֵינוּ, כִּי-זֶה מֹשֶׁה הָאִישׁ אֲשֶׁר הֶעֱלָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֹא יָדַעְנוּ מַה-הָיָה לוֹ.

(שמות, כד' 17-18, לבי' 1)

יִשְׁבְּנוּ בְּיַחַד עַל גַּג הָעוֹלָם, אֱלֹהִים וְאֲנִי בְּשָׁנִים,
חֲשַׁבְנוּ שְׂכָל הָעָנָן יִסְתִּים לְכָל הַיּוֹתֵר תוֹךְ יוֹמָיִם.

”נִפְתַּח בַּדְּבָרוֹת, ” כִּךְ אָמַר לִי הָאֵל, ”סוֹגְרִים עֲשֶׂרָה וְנַחִים,
אֲחֵרֵי כֵן חֲקִים, וְטִפָּה צִיוֹנוֹת, וְזֶהוּ, גוֹמְרִים וְהוֹלְכִים.

אֱלֹהִים הוּא יָחִיד, וְאֵת שְׁמוֹ אֵין לְשֵׂאת, אֵין מְקוֹם לְתַמוּנוֹת וּפְסָלִים,
הַשְּׁבֵת מְקַדְּשֵׁת מְכָל הַיָּמִים, וְחֲשׁוּב לְכַבֵּד הַהוֹרִים,

לֹא תִרְצַח, לֹא תִנְאַף, לֹא תִגְנֹב כְּמוֹבֹן, וְדִיק בְּעֵדוֹת עַל חֵבֵר,
וְכִמוֹ כֵן, ” הוּא הוֹסִיף, ” לֹא תַחֲמֹד אֶת אִשְׁתּוֹ, אֶת שׁוֹרוֹ, חֲמוֹרוֹ, וְגוֹמֵר. ”

אֲמַרְתִּי: ”מוֹדָה אֲנִכִּי לְכַבּוֹדוֹ עַל אֲשֶׁר הוּא מְרַצָּה תוֹרָתוֹ לִי,
אֵד, עִם כָּל הַכְּבוֹד, הַדְּבָר 'לֹא תַחֲמֹד' מִצְלָצֵל לִי א-בִּיסָל קַתוֹלִי.

וְכִי מָה יַעֲשֶׂה אוֹתוֹ בֶּן-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אִשְׁתּוֹ רָעוּ חֲמוּדָה?
הֲאִמְנָם לֹא תִרְשָׁה לְצַדִּיק הַמִּסְכֵּן לְפָנָיו אוֹ לְרַקֵּם אֲגָדָה? ”

”לֹא עַל זֶה מְדַבֵּר, ” אֱלֹהִים הַתְּרַגְּזוּ, ”זֶה הַכֹּל רַק עֲנִין שֶׁל נְסוּחַ,
אֵל תִּהְיֶה לִי פִרְשׁוֹן, וְגַם לֹא מִבְּקָר! ” בְּקִצּוֹר, הַתְּפַתַּח שֵׁם וְכוּחַ.

אַרְבָּעִים יוֹם וְלֵיל נִמְשָׁךְ הַדִּיוֹן עַד אֲשֶׁר הַתְּפַשְׁרָנוּ בִּינֵינוּ:
נְסוּחוֹ שֶׁל הָאֵל יִשְׁאַר בְּעֵינֵינוּ, אֲבָל זְכוּת הַפְּרוּשׁ בְּיַדֵּינוּ.

וּבְרִדְתִּי מִן הַהָר, מְנוּפֵף בְּגָאוֹן בְּמִקְבָּץ הַחֲקִים הַמְרַשִּׁים,
הַתְּבַרֵר לִי שְׁעַם יִשְׂרָאֵל לֹא חִפָּה, וְחֲמַד אֱלֹהִים חֲדָשִׁים.

16

Abel ...

נפשות מיסרות

- א. יצחק אבינו
- ב. אליהו הנביא
- ג. וּשְׁתֵי הַמַּלְכָּה
- ד. הדג הגדול

יְצַחֵק אָבִינוּ

וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת-בְּגְדֵי עֵשָׂו בְּנֵה הַגָּדֹל הַחֲמֹדֶת אֲשֶׁר אִתָּהּ בַּבַּיִת וַתִּלְבָּשׁ אֶת-יַעֲקֹב בְּנֵה הַקָּטָן.
וְאֵת עֵרֶת גְּדֵי הַעֲזִים הַלְבִּיֶשָׁה עַל-גְּדֵיו וְעַל חֻלְקֵת צִנְאוֹרָיו.

(בְּרֵאשִׁית, כ"ז' 15-16)

שוב אֲשֶׁתִּי בִּי מְהַתְּלֵת וְרוֹצָה לְטַמֵּן לִי פֶח,
שוב חוֹשֶׁבֶת שְׁעוֹר וּמְטַמְטֵם הֵם הֵינוּ הָדָּ,

עַל מְנַת לְבַלְבְּלֵנִי בֵּין הַבְּכוֹר וְהַצְעִיר,
מְלַבִּיֶשָׁה הִיא אֶת הַנְּעָר בְּתַחֲפֹשֶׁת שֶׁל שְׁעִיר,

וּמְרַב מְרַמָּה וְכַחֵשׁ, מְלַכּוֹדוֹת וַיִּיקוֹשִׁים,
שְׂכָחָה שְׁעוֹר הַתִּישׁ מְעוֹרָר בִּי עֲטוּשִׁים.

אֵד אֲנִי גַם זֹה הַפַּעַם אֶתְאַפֵּק וְלֹא אֶצַּחֵק,
וּבְרַב הָדָר וְטָקֶס אֶשְׁחַק אֶת הַמְּשַׁחֵק,

הָאֶחָד חָסֵר תּוֹעֵלֶת, הַשְּׁנִי נוֹכַל מְשַׁחֵת,
מִי יִמְשִׁיךְ אֶת הַשׁוֹשְׁלֵת? לִי כִּבֵּר לֹא מִמֶּשׁ אֲכַפֵּת.

At 2012

- last 23 -

אַלְיָהוּ הַנְּבִיא

וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵי הַלֵּהם תִּפְשׁוּ אֶת-נְבִיאֵי הַבַּעַל אִישׁ אֶל-יִמְלִיט מֵהֶם
וַיִּתְּפְשׂוּם וַיֹּרְדוּם אֱלֹהֵי אֵל-נָחַל קִישׁוֹן וַיִּשְׁחָטֵם שָׁם.

(מלכים א, יח' 40)

נְאֻמֵי יָמָיו שֶׁל מִיתוֹס מֵת כָּאֵן בְּעוֹלָם הַבָּא,
הַמְּלֹאכִים אוֹמְרִים שִׁירָה וְהַשְׁמָחָה רַבָּה,
וּבְעֶרְבֵי חַגִּים אֲנִי נִפְגָּשׁ עִם אֱלֹהִים –
חֵבֵר כְּבוֹד בְּקִבְיָנוּט שֶׁל מְלֶךְ הַמְּלָכִים.

אֵד פַּעַם בְּשָׁנָה, בְּעֶרֶב פֶּסַח בְּדִיּוֹק,
עוֹטָה אֲנִי גְלִימָה שְׁחוּקָה, וְכִמוֹ אַחוֹז דְּבוּק,
צוֹלֵל נוֹפֵל אֵל פְּנֵי הָאֲדָמָה הָעֵכוּרָה,
נִשְׁאַב חֶסֶר אוֹנִים אֵל שְׁלִיחוֹתֵי הָאֲרוּרָה,

נוֹדֵד בֵּין הַבְּתִים מְרַדֶּת עֶרֶב עַד חֲצוֹת,
טוֹעֵם חֲרֹסֶת עֲבֹשָׁה, נוֹשֵׁם אֲבָק מִצוֹת,
לוֹגֵם תִּירוֹשׁ דְּלוּחַ מְגִבִיעִים מְרַבְּבִים,
טוֹבֵעַ בְּסֶרְחוֹן אֲנוֹשׁ וְצַחֲנַת בִּיבִים,

וְכֵן, שְׁחוּחַ וּמִשְׁפָּל, שָׁנָה אַחַר שָׁנָה,
מוֹשָׁב אֲנִי בְּעַל כְּרָחִי אֵל חִיק הַמְדַמְנָה,
כִּי זֶה עוֹנְשֵׁי הַמֶּר אֲשֶׁר אֲשָׂא עַד קֶץ יָמָי
עַל נְבִיאֵי הַבַּעַל שֶׁרְצַחְתִּי בְּחַיֵּי.

18

~trap talk~ *AB 2012*

וְשֵׁתֵי הַמַּלְכָּה

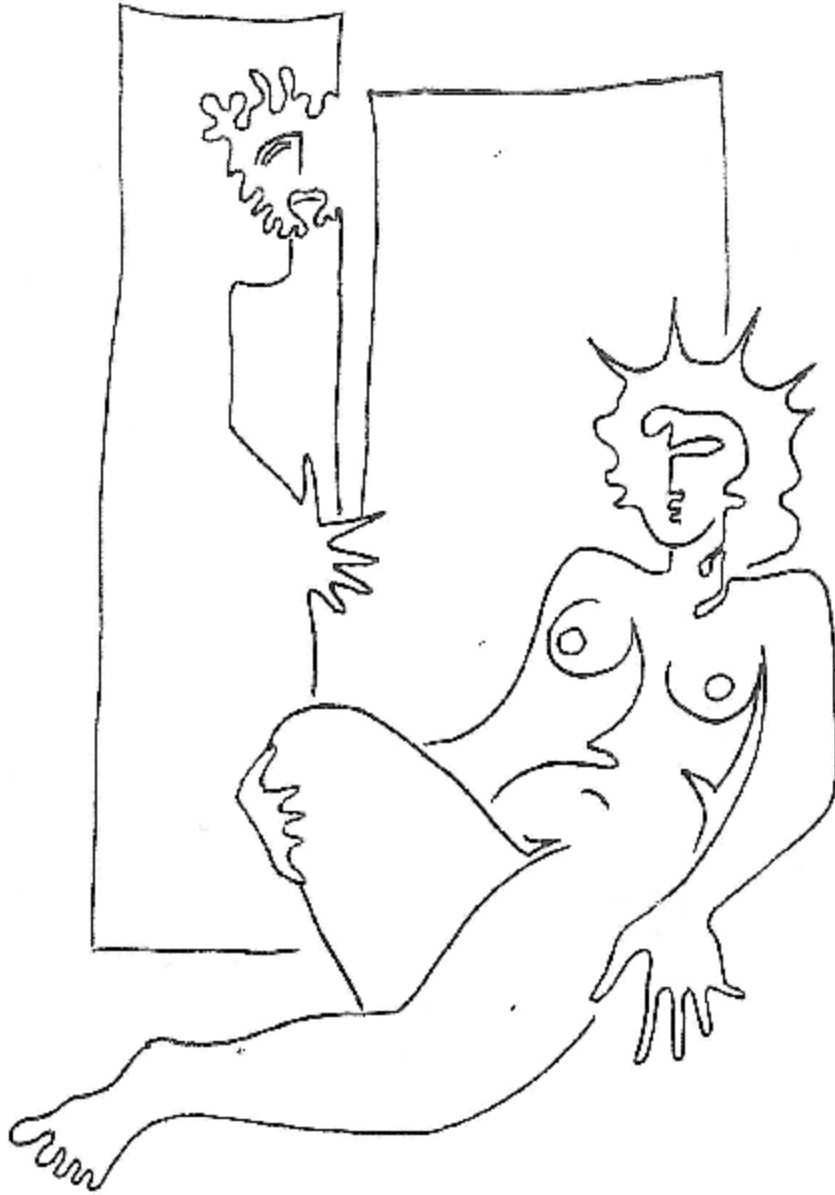
וְתַמְאֵן הַמַּלְכָּה וְשֵׁתֵי לְבוֹא בְּדָבָר הַמְּלֶךְ אֲשֶׁר בְּיַד הַסְּרִיסִים, וַיִּקְצַף הַמְּלֶךְ מְאֹד וַחֲמָתוֹ בָּעָרָה בּוּ.

(מגילת אסתר, אי' 12)

חֲזָרוּ, שְׁלִיחִים, אִמְרוּ לְמַלְכְּכֶם אַחֲשֹׁרוּשׁ,
שֶׁהַמַּלְכָּה חוֹלָה וְגַם כּוֹאֵב לָהּ קִצְתַּת הָרֹאשׁ,
שִׁיסְתַּדֵּר לוֹ בְּעֶצְמוֹ, וְלֹא יִהְיֶה שׁוֹטָה,
כִּי אֵין סְכוּי שֶׁהַמַּלְכָּה תּוֹפִיעַ בְּמִשְׁתָּהּ.

לְכוּ מֵהָר שְׁלִיחִים, וְאַל תִּגִּידוּ לוֹ מֶלֶךְ
עַל מַלְכָּתוֹ הַיְקָרָה אֲשֶׁר הִפְכָּה זוֹלָה,
אֵף לֹא מִשְׁפָּט אֶחָד עַל הַכָּאֵב שֶׁבְּלִבָּהּ,
עַל הַשָּׁנִים אֲשֶׁר חָלְפוּ בְּלִי תִכּוֹן וְסִבָּה,
עַל הַנְּסִיךְ אֲשֶׁר הִפִּיךְ לְסִתָּם שְׁמִנְמוֹן מִקְרִיחַ,
עַל הָאֲבִיר הַגָּא אֲשֶׁר נִהְיָה שֶׁתִּנּוֹן מִסְרִיחַ...
לֹא, מָה פִּתְאֹם, אֵינִי בּוֹכָה, זֶה רַק דְּמָעָה שְׁטוּתִית
מִחֲלוּמוֹת בְּעֵלְמָא אוֹ תִסְמִנֶת קִדָּם-וְסִתִּית.

לְכוּ מִכָּאֵן מִיָּד, נְבִזִים, אֲנִי רוֹצָה לִישׁוֹן,
וְחוּץ מִזֶּה, וַיִּזְתָּא מִסְתַּתֵּר לִי בְּאֶרוֹן.

AS 2012

~ 2012 ~

הדג הגדול

וימן ה' דג גדול לבלע את-יונה ויהי יונה במעי הדג שלשה ימים ושלשה לילות.
ויחל יונה לבוא בעיר מהלך יום אחד ויקרא ויאמר עוד ארבעים יום וינינה נהפכת.

(יונה, בי' 1, ג' 4)

אמא, אמא, עסק ביש,
נדמה לי שבלעתי איש!

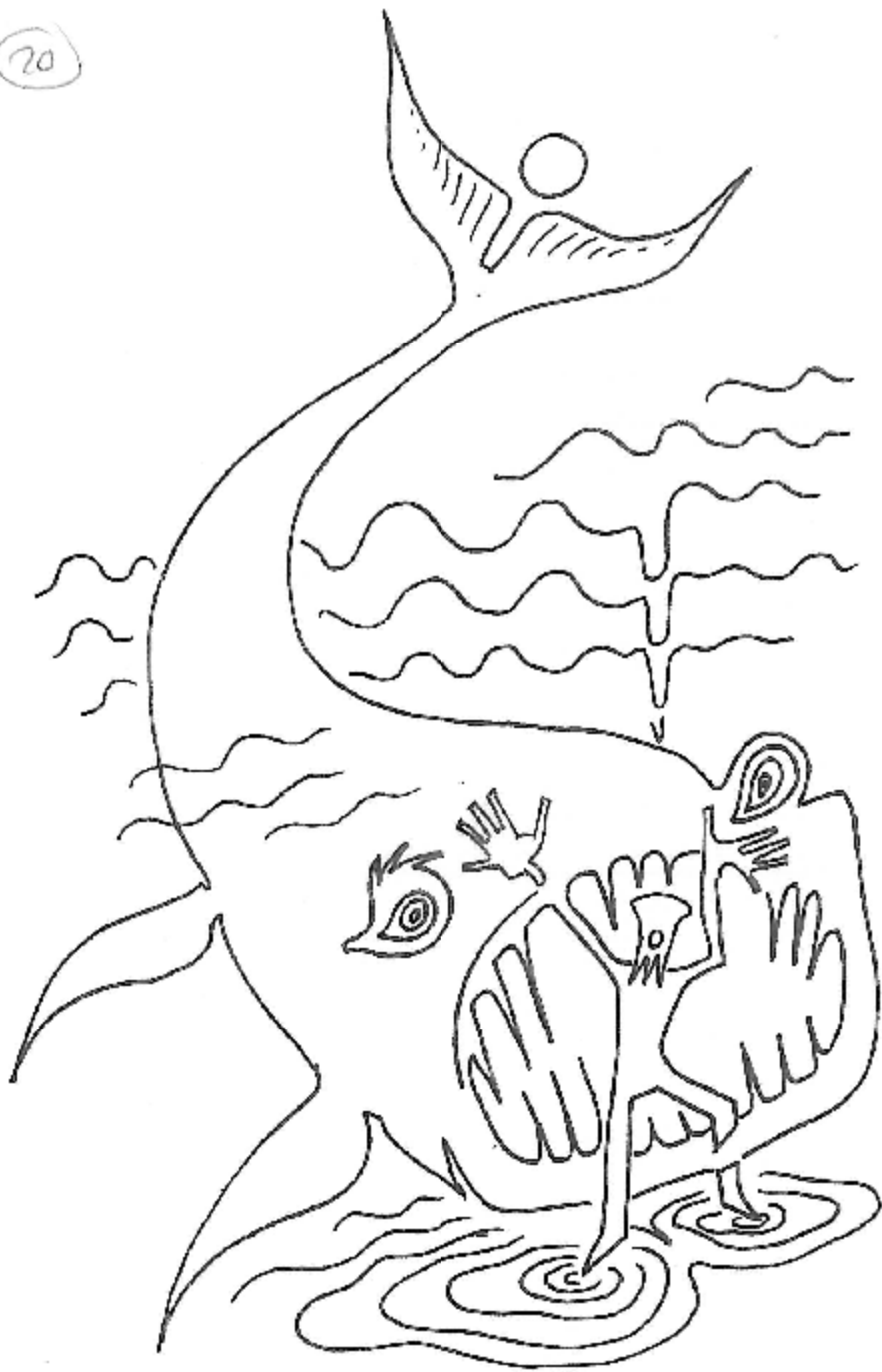
אבוי, אבוי, איזה אסון,
נביא תקוע בגרון,

לא להקיא ולא לבלע,
רק לשמע ולשמע

נבואות ונתוחים,
המעים מוהפכים.

די קבר, נודניק, לא יפה,
לך תציק קצת לנינה!

20

At 202

~ 1927 235 ~